

บทนำ

ชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังยืนฟรีเซนต์งานอยู่ด้านหน้าตู้โอดเดเน่ บุคลิกเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ สมฐานะทายาทบริษัทพีพีเรียลเอสเตต ซึ่งเป็นเจ้าของรีสอร์ทสุดหรูที่มีเลนเนียมสตาร์ในจังหวัดกระบี่ ยอดจองห้องพักของรีสอร์ทเต็มล่วงหน้าไปถึงหกเดือน นอกจากนั้นแล้วบริษัทพีพีเรียลเอสเตตยังครองตำแหน่งหนึ่งในสิบกลุ่มธุรกิจรับเหมาก่อสร้างแบบครบวงจรของประเทศไทย ทั้งหมดนั้นไม่ใช่ได้มาเพราะโชคช่วย แต่เพราะฝีมือในการบริหารของภูรินทร์ต่างหาก

“เมื่อไตรมาสที่แล้วบริษัทเราทำได้สองพันล้านบาท มากกว่าปีก่อนๆ สิบเท่า แต่เราจะไม่หยุดอยู่แค่นี้...”

เสียงอื้ออึงดังขึ้นเมื่อภูรินทร์โชว์ตัวเลขผลประกอบการของบริษัทคนทั่วไปมักจะมองว่าตัวเลขน่าเบื่อนี้ แต่พอนึกถึงเงินปันผลที่จะถูกโอนเข้าบัญชีก็ตั้งใจฟัง

หลังจากถูกเรียกตัวกลับมาจากอเมริกาเมื่อสองเดือนก่อน ภูรินทร์ก็ทำให้ทุกคนยอมรับว่าเขาไม่ได้มีดีแค่เป็นลูกชายประธานบริษัท แต่มี

คุณสมบัติเหมาะจะเป็นผู้บริหารคนต่อไป

“เป้าหมายต่อไปที่ผมวางเอาไว้คือบริษัทต้องได้กำไรมากขึ้นในไตรมาสถัดไปทำลิสเปอร์เซ็นต์ เงินทุนหมุนเวียนเพิ่มขึ้น และเราจะเพิ่มฐานลูกค้าให้สูงกว่าเป้า ฟิฟิเรียลเอสเตตจะเป็นผู้นำเหนือบริษัทอื่นๆ และผมตั้งใจว่าจะเปิดมิลเลนเนียมสตาร์สาขาที่สองและสามที่ประเทศพม่าและเวียดนามให้ได้ในปลายปีหน้า”

ภายในห้องประชุมกรรมการต่างพากันหันมอง หลายคนไม่เห็นด้วย เพราะการลงทุนก่อสร้างในสองประเทศพร้อมกันอาจทำให้เงินทุนหมุนเวียนของบริษัทติดขัด เสี่ยงต่อการขาดทุน แถมการก่อสร้างในพื้นที่ห่างไกล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเกาะกลางทะเลทำให้เสียเงินเป็นจำนวนมาก...แต่เมื่อโมเดลของโรงแรมใหม่ปรากฏบนจอมอนิเตอร์พร้อมกับโลโก้ของบริษัทยักษ์ใหญ่ในอเมริกา เสี่ยงอื้ออึงก็ตั้งขึ้น บริษัทแห่งนี้ไม่ยอมร่วมทุนกับใครง่ายๆ ทั้งหมดคงเป็นฝีมือเจรจาของภูรินทร์นี่เอง

เมื่อสามปีก่อน ภูรินทร์เป็นคนนำเสนอไอเดียที่ว่าบริษัทรับเหมาก่อสร้างไม่ควรหยุดอยู่แค่การรอประมูลโครงการ แต่ควรจะไปตลาดด้านอื่นด้วย กลุ่มธุรกิจบริหารจัดการโรงแรมจึงเริ่มต้นขึ้น แม้ว่าตอนนั้นเจ้าตัวจะเรียนปริญญาโทที่อเมริกาแต่ก็ไม่นับอุปสรรค ยุคนี้การสื่อสารก้าวไกลไปทั่วโลก ภูรินทร์ทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย เขาสามารถประชุมผ่านวิดีโอคอล หลายครั้งที่ต้องบินกลับมาประมูลโครงการสำคัญๆ ของบริษัทด้วยตัวเอง

ตอนที่ภูรินทร์นำเสนอโครงการรีสอร์ตมิลเลนเนียมสตาร์ กรรมการบริหารไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าใดนัก เพราะเศรษฐกิจกำลังอยู่ในช่วงขาลง เสี่ยงที่จะขาดทุน แต่หลังจากเปิดโครงการ ยอดจองห้องพักล้นทลาย ทุกคนก็เปลี่ยนความคิด ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ต้องการความเป็นส่วนตัว ผนวกกับที่พักไฮเอนด์ทำให้ชื่อเสียงของโรงแรมโด่งดังไปทั่ว อีกทั้งโปรแกรมทริปดำน้ำที่ภูรินทร์นำเสนอก็เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่

ต้องการประสบการณ์แบบเอกซ์คลูซิฟ ผ่านไปหกเดือนกิจการมีผลเงินนิยม
สตาร์ติดท็อปชาร์ตมาตลอด เรียกทุนคืนได้ทั้งหมด

แปลนของโรงแรมแห่งที่สองโซว์อยู่บนหน้าจอ โครงการนี้หากสำเร็จ
จะเป็นคอมเพล็กซ์ใหญ่กลางน้ำ นั่นหมายความว่าน่าจะรองรับนักท่องเที่ยว
ทั้งในและต่างประเทศได้เป็นจำนวนมากเลยทีเดียว ไม่ต้องพูดถึงกำไรที่คง
มากมายมหาศาล

“ผมหวังว่าจะได้รับการสนับสนุนจากทุกๆ คนในห้องนี้ด้วยนะครับ”

กรรมการต่างก็หันมองเอกสาร บ้างก็ซุบซิบปรึกษากัน แต่แล้วจู่ๆ
เสียงปรบมือของธงชัยก็ดังขึ้น เขาเป็นกรรมการบริหารอาวุโสซึ่งเป็นที่เคารพ
ของทุกคน หากธงชัยเห็นด้วย ทุกคนต้องคล้อยตาม ทั้งหมดเป็นแผนการ
ลือบปีของภูรินทร์ที่นำไปปรึกษาธงชัยนอกรอบนั่นเอง ทุกคนต้องปรบมือ
เพื่อแสดงความยินดีตาม แม้ว่าตอนนี้ภูรินทร์จะยังไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้นหลัก
หุ้นเกือบทั้งหมดยังถือครองโดยญาติซึ่งตอนนี้รักษาเส้นเลือดหัวใจตีบอยู่

ญาติเข้ารับการทำบายพาสเมื่อสองเดือนก่อน และตอนนี้อยู่ในช่วง
พักฟื้น หมอสั่งให้ลดน้ำหนัก ออกกำลังกาย และควบคุมไขมัน เมื่อญาติ
ป่วยจึงเรียกตัวลูกชายกลับมานั่งเก้าอี้บริหารแทน

“ถ้าไม่มีใครคัดค้านอะไร ผมขอปิดประชุมวันนี้แต่เพียงเท่านี้”

ทุกคนต่างลุกขึ้นยืนและเดินออกจากห้องประชุม ทุกอย่างเป็นแผน
ของภูรินทร์ที่ต้องการมัดมือชก ภูรินทร์เดินไปพักทนายกรรมการอาวุโส อีกฝ่าย
ยิ้ม

“ลุงชอบแปลนโรงแรมของภูมาก เป็นอะไรที่คิดไม่ถึงจริงๆ ยิ่งไป
สร้างที่พม่า ลุงว่ามันต้องไปได้สวย”

โครงการนี้คือการร่วมทุนของสามประเทศคืออเมริกา พม่า และไทย
เงินทุนที่ใช้จึงสูงมาก แต่เมื่อภูรินทร์ปรึกษากับธงชัย เขาก็ช่วยหนุนทันที
โรงแรมตั้งอยู่ในแหล่งดำน้ำที่ดีที่สุดในพม่า นักท่องเที่ยวทั่วโลกจะหลั่งไหล
เข้ามา ทั้งมาพักผ่อนรวมถึงทริปดำน้ำอีกด้วย ตอนนี้โครงการได้รับการ

อนุมัติจากรัฐบาลให้เริ่มก่อสร้างเรียบร้อยแล้ว

“ขอบคุณคุณลุงตรงมากครับ ที่ช่วยสนับสนุนผม”

“ก็หลานเก่งแบบนี้ ไม่ช่วยได้อย่างไร ว่าแต่คุณเออะ ทำโปรเจกต์เยอะอย่างนี้ไม่เห็น้อยบ้างหรือ แล้วเมื่อไหร่พ่อกับแม่จะได้แต่งงานสักทีล่ะ”

ธงชัยสนิทสนมกับภุติศและแพรวนวล เมื่อภุติศทรกลับมาที่ตรงไปปรึกษาเขาเป็นคนแรก ทำให้อีกฝ่ายมอบความเอ็นดูให้

“ผมยังไม่คิดเรื่องแต่งงานครับ งานต้องมาก่อน บริษัทเรายังต้องพัฒนาไปอีกมาก”

“ภู่ทำแต่งงานจริงๆ มีหน้าแม่เราถึงได้บ่น”

“โธ่...คุณลุงครับ ตอนนี้อยู่แข่งแยอะจะตาย ตราบดีที่บริษัทยังไม่ใช่อันดับหนึ่งของไทย ผมจะไม่มีวันพักผ่อนเด็ดขาด”

เขาต้องการนำบริษัทขึ้นไปสู่อันดับสูงสุดของบริษัทก่อสร้างอสังหาริมทรัพย์ในประเทศ แม้จะไม่มีการจัดอันดับจริงจัง แต่ชายหนุ่มก็ต้องการได้ชื่อว่าเป็นที่หนึ่ง คู่แข่งที่น่ากลัวของเขามีอยู่ถึงสองบริษัท นั่นคือแอลแอลดีเวลลอปเม้นต์ของคุณเลิศพงศ์ ซึ่งตอนนี้อยู่ภายใต้การบริหารของลัศกร ซึ่งเป็นคนฉลาดทันคน มีไหวพริบเป็นเยี่ยม นอกจากนั้นยังมีบริษัทซีเคพีคอนสตรัคชันของคุณโชคชัย ซึ่งตอนนี้ชัยภักดิ์เป็นผู้บริหารอยู่ น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเมื่อก่อนหน้านี้ทั้งสามตระกูลเคยร่วมหุ้นเปิดบริษัทด้วยกัน

“เรื่องแข่งลุงเข้าใจนะ ได้ยินว่าแข่งกันตั้งแต่รุ่นคุณปู่แล้วไม่ใช่หรือ”

รุ่นปู่คือเทียม เลอสรรรค์ และภาควงศ์ เป็นเพื่อนสนิทกันมาก่อน ทั้งสามหลงรักผู้หญิงคนเดียวกันคือปราณปรียา ซึ่งก็คือย่าแท้ๆ ของภุติศนั่นเอง แต่สุดท้ายย่าก็เลือกปู่และตัดสินใจแต่งงานกัน แต่จุดพลิกผันเป็นเรื่องเงินทุนในบริษัทหายไปอย่างไร้ร่องรอยถึงยี่สิบล้าน เพื่อนรักจึงแตกคอกัน แต่ละคนต่างโทษกัน จากเพื่อนกลายเป็นศัตรู ต่างแยกย้ายไปเปิดบริษัท แม้จะไม่ได้จ้องแข่งฆ่ากันแต่ก็เขม่นกันแทบทุกเรื่อง ลังเกตได้จากการแย่งประมูลงานเดียวกันอยู่เนืองๆ

“ครับ ผมก็ไม่ได้อยากแข่ง แต่เราจะแพ้ไม่ได้”

ธงชัยหัวเราะ เขารู้ดีในลีลาบางอย่างของความขัดแย้งมาพอสมควร มีอหามาเอื้อมไปแต่จะบ้าให้กำลังใจ

“เอาเถอะ ถ้าคิดว่าแข่งแล้วจะเป็นแรงผลักดัน ลองเห็นด้วย ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ลองขอกลับก่อนนะ มีอะไรโทร. หากได้ทุกเมื่อ ถ้าอยากให้ช่วยอะไรก็บอกได้เลย”

“ผมไปส่งนะครับ”

เขาเดินไปที่ลิฟต์เพื่อส่งธงชัย แต่พอเดินผ่านห้องทำงานที่อยู่ก่อนถึงลิฟต์ ก็เจอเลขาฯ สาวชื่อพิไลลักษณ์ยืนนกระมิดกระเมี้ยนอยู่

“มีอะไรหรือคุณพิไล”

หล่อนเพิ่งเข้าร่วมประชุม แต่ช่วงท้ายกลับขอออกมาก่อนและให้ผู้ช่วยเลขาฯ จดการประชุมแทน พอถูกมอง ใบหน้าพิไลลักษณ์ก็ซีดเผือด

“เอ่อ...ดิฉันมีเรื่องด่วนอยากเรียนคุณหนูค่ะ”

“คุณพ่อเป็นอะไร ไหนบอกว่าแค่ไปตรวจอาการที่โรงพยาบาลไม่ใช่หรือ” คนที่เขาเป็นห่วงที่สุดคือบิดา เพราะวันนี้ท่านไปตรวจอาการกับแพทย์อายุรกรรมด้านโรคหัวใจ

“เปล่าค่ะ ไม่ใช่ ท่านประธานสบายดี คุณแพรวนวลโทร. มาแจ้งว่าผลการตรวจเรียบร้อยดี คือว่ามีคนมาขอพบคุณหนูค่ะ”

แพรวนวลคือมารดาของภูรินทร์นั่นเอง

“ก็ผมบอกแล้วไงว่าไม่รับนัดแขกคนไหนทั้งนั้น วันนี้มีประชุมกรรมการ แล้วผมก็ต้องคุยกับหัวหน้าทุกฝ่ายหลังประชุม ผมจะยุ่งมาก”

เขาเห็นคำด้วยสีหน้าเคร่งเครียด พิไลลักษณ์หน้าซีดเผือดกว่าเก่า

“เอ่อ...ดิฉันทราบค่ะ แต่คุณผู้หญิงคนนี้บอกว่ามีธุระด่วน”

พิไลลักษณ์ผายมือไปทางหญิงสาวที่นั่งรออยู่บนโซฟา

ธงชัยหันมาพูด “ถ้าภูมิแข็งงั้นลองขอตัวกลับก่อนนะ”

“ครับคุณลุง ไว้ผมจะโทร. หานะครับ”

ภูรินทร์ปรายตาไปทางเลขขา ให้ไปส่งธงชัยที่ลิฟต์ ส่วนตัวเขาเองหันไปมองหญิงสาว หล่อนน่าจะอายุสักสิบแปด ผิวขาว ผมยาว ไบหน้ารูปไข่ บางที่อาจจะเป็นเด็กมหาวิทยาลัย แต่เพราะอะไรพิไลลักษณะถึงได้ยอมให้หญิงสาวมานั่งรถทรงนี้

เลขขา สาวเดินกลับมา ภูรินทร์หน้าบึ้ง เขาประเมินแล้วว่าคงไม่มีธุระอะไรกับ ‘เด็ก’

“ช่วยบอกเธอด้วยว่าผมไม่ว่าง มีอะไรก็ฝากคุณไว้ได้เลย”

“แต่เธอมีธุระสำคัญจริงๆ นะคะคุณภู” พิไลลักษณะทั้งวง หล่อนเหลือบมองหญิงสาวที่อยู่ๆ ยืนขึ้น ยามยืนหล่อนสูงแคบปลายคางเขาเท่านั้น

“เอ๊ะ! คุณพิไล จะเข้าซื้ออะไรอีก บอกแล้วว่าไม่ว่าง ผมไม่มีเวลาฟังโพรเจคต์นักศึกษา ถ้าอยากได้เงินไปเข้าค่ายก็จ่ายไปเลยสิ แล้วค่อยมาเก็บกับผม” ภูรินทร์เดาว่าหล่อนคงเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมาขอเงินหรือไม่ก็อาจจะมาขอยืมไปออกค่าย

“คุณภูลองดูเอกสารก่อนดิใหม่คะ ดิฉันคิดว่ามันสำคัญมาก บางทีคุณอาจจะเปลี่ยนใจ”

ภูรินทร์ตัวตึงตามองเลขขา เขารับซองเอกสารมาอย่างเสียไม่ได้ แต่พอเปิดดูและเห็นรูปถ่ายทั้งห้ารูป นัยน์ตาคมก็เบิกกว้างอย่างโกรธจัด เขาตวาด

“นี่มันอะไรกัน!”

ผู้หญิงตรงหน้ายิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่ภูรินทร์คิดว่าเหมือนแหม่มด นั่นก็เพราะของที่อยู่ในซองเอกสารคือรูปเปลือยของเขากับหล่อน ภาพทั้งหมดถ่ายบนเตียง เขากัดกรามแน่น เพิ่งนึกได้ว่าหล่อนคือคนเดียวก้นกับผู้หญิงในรูป แต่ต่างกันตรงที่หล่อนไม่ได้แต่งหน้าจัดแบบวันนั้น

“อย่าบอกนะคะว่าคุณจำเรื่องวันนั้นไม่ได้”

“เธอต้องการอะไร เอารูปพวกนี้มาทำไม นี่คิดจะแบล็กเมล์ฉันหรือ” หญิงสาวสวมเสื้อยืดกางเกงยีน ไบหน้ารูปไข่มีเครื่องสำอางแต่งแต้ม

อยู่เพียงบางๆ กลิ่นหอมที่รวยรินมาจากเรือนร่างกลมกลิ้งตรงหน้าทำให้
ภูรินทร์ยิ่งหยุดหงิด ทุกอย่างขัดกับรูปถ่ายเป็นอย่างมาก หรือว่าหล่อน
ต้องการเงิน?

“ฉันขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ ฉันชื่อตาลละ รูปนี้คือรูปฉันกับ
คุณ ถ่ายไว้ที่...” หล่อนบอกชื่อโรงแรมรวมถึงเวลาเดือนครั้งก่อนหน้านั้น

ภูรินทร์จำได้เป็นอย่างดี เขาขบกรามแน่นจนเป็นลันหนูน แม้ว่าความ
ทรงจำก่อนหน้านั้นจะรางเลือนเต็มที่...

ภูรินทร์จำไม่ได้ว่าเพราะอะไรถึงไปอยู่ในห้องนอนกับหล่อนได้ เขา
ตื่นขึ้นมาในสภาพเปลือย ข้างกายมีผู้หญิงนุ่งผ้าขนหนูผืนเดียวนั่งปิดหน้า
ร้องไห้ พอเห็นเขา หล่อนก็กลลนวงวิ่งเข้าไปในห้องน้ำเพื่อแต่งตัวแล้ววิ่งหนี
ออกจากห้องไปทันที ทิ้งให้ภูรินทร์นั่งอึ้ง สภาพห้องที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้า
กระจัดกระจาย รวมถึงถุงยางที่อยู่ในถังขยะร่วมครึ่งโหลทำให้เข้าใจว่าเขา
เปลือยมาคืนอันแร้วร้อนกับหล่อน...ผู้หญิงที่แม่แต่ชื่อก็ยังไม่รู้จัก ช่างเหมือน
ในนิยายประโลมโลกที่ขายกันอยู่อย่างดาษดื่น นอกจากนั้นยังมีรอยเลือด
จางๆ เป็นหลักฐานว่าผู้หญิงคนนั้นบริสุทธิ์ และตอนนี้สิ่งที่อยู่ในช่องก็ตอกย้ำ
ความทรงจำทุกอย่าง

“เธอต้องการอะไร จะข่มขู่เรียกเงินนั้นหรือ”

“เปล่าค่ะ ฉันมาที่นี่เพราะต้องการให้คุณรับผิดชอบ”

“รับผิดชอบอะไร”

“รับผิดชอบที่คุณปล้ำฉันในวันนั้น คุณต้องแต่งงานกับฉันโดยเร็ว
ที่สุด”

นี่มันเรื่องบ้าที่สุดในชีวิต!

ภูรินทร์มองรูปถ่ายตรงหน้า ยกมือกุมขมับ เขาอยากจะขยำแล้วโยน
ทิ้งลงขยะแต่ก็ทำไม่ได้ เขาต้องทบทวนว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ยิ่งมองก็ยิ่งอึดอัด
เหมือนหายใจไม่ออก ทุกอย่างตอกย้ำว่ามันคือเรื่องจริง

“คุณภูจะทำยังไงต่อคะ จะเรียนให้ท่านประธานทราบเรื่องนี้หรือเปล่า”

พีโลลักษณะมีสีหน้าเคร่งเครียด หลอนเห็นรูปถ่ายหมดแล้ว เลขาฯ สาวคงตกใจ หลังจากลิวตรากลับไปที่ทุกอย่างก็พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ

“ไม่! ไม่ต้องบอกคุณพ่อ ผมขอเวลาจัดการเรื่องนี้เองก่อน”

“แต่คุณผู้หญิงคนนั้นบอกว่า...”

“เอ๊ะ! คุณพีโล ก็บอกแล้วไงว่าต้องการเวลา ออกไปก่อนได้ไหม แล้วช่วยเลื่อนนัดประชุมทั้งหมดให้ด้วย ผมไม่มีอารมณ์จะทำงานแล้ว”

เขากวาดของบนโต๊ะลงพื้นเพื่อระบายอารมณ์ พีโลลักษณะลนลาน ออกไปทิ้งให้ภูรินทร์อยู่เพียงลำพัง รูปถ่ายที่วางหราอยู่ตรงหน้าคือเขากับ ลิวตราจริงๆ

ชายหนุ่มจำได้แต่วันนั้นไปดื่มที่ผับย่านสุขุมวิท เขาผิดหวังเรื่อง มธุรินจนต้องออกไปหาที่ดื่มคลายเครียด... เขากับมธุรินเป็นแฟนกันตั้งแต่วัยแรกที่ไปเรียนต่อปริญญาโทที่อเมริกา ภูรินทร์ทั้งรักและหลงแฟนสาวมาก ทั้งสองสัญญาว่าจะแต่งงานกัน ตลอดเวลาที่ผ่านมามีเขาทำตัวเป็นสุภาพบุรุษ ไม่เคยล่วงเกินหลอนเลยแม้แต่ปลายก้อย เพราะตั้งใจรอให้ถึงวันแต่งงาน แต่หลังจากที่เขาถูกเรียกตัวกลับมาเมืองไทย มธุรินก็ควงผู้ชายมากหน้าหลายตา วันที่เห็นรูปหลอนพาผู้ชายขึ้นห้อง เขาถึงกับเสียศูนย์จนเป็นต้นเหตุให้ดื่มเหล้าเมามา

ภูรินทร์จำได้ว่านั่งดื่มไปเรื่อยๆ จนมีผู้หญิงชุดเส็กซี่แดงเพลิงมาขอนั่งด้วย เขาเมามากแต่เห็นว่าหลอนไม่มีพิษมีภัยอะไรนอกจากพูดจาแปลกๆ แต่ใครจะรู้ว่าไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้นเขาก็ตื่นขึ้นมาในห้องพักของโรงแรมในสภาพเปลือยและจำอะไรไม่ได้เลย

ตอนที่หญิงสาววิ่งหนีออกไปจากห้อง เขาตกใจทำอะไรไม่ถูก คิดเพียงหลอนคงติดต่อนานไม่ช้าแต่ทุกอย่างกลับเงียบหายไป บัดนี้ฝันร้ายย้อนคืนมาอีกครั้ง

‘ใครเป็นคนถ่ายรูปนี้’

‘ฉันเอง ฉันจำเป็นต้องมีหลักฐาน เพื่อคุณไม่ยอมรับผิดชอบ’

‘ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าเธอเป็นสาวบริสุทธิ์จริง ไม่ใช่หนีศึกษาไฮด์ไลน์ที่
จงใจวางแผนจับผู้ชาย’

หญิงสาวกัดริมฝีปากจนเกือบห้อเลือด ขอบตามีน้ำตาคลอออกมา
เหมือนน้อยใจ หญิงสาวยื่นรูปบนเตียงที่มีคราบเลือดให้ แต่ภุรินทร์ก็ยัง
รู้สึกว่ามันไร้สาระอยู่ดี เขาจะเชื่อได้อย่างไรว่าหล่อนคือสาวบริสุทธิ์ที่ถูกเปิด
ชิง นักธุรกิจอย่างเขาจะไม่มีความรับผิดชอบผู้หญิงเพียงเพราะรูปถ่ายเด็ดขาด
แต่ประโยคที่หล่อนพูดตอกหน้าก่อนเดินไปทำให้ภุรินทร์อึ้งจนตัวชา

‘ฉันชื่อลวิตรา เป็นลูกสาวคนเล็กของคุณเลิศพงศ์ หลานของคุณปู่
เลอสรรรค์ คุณก็รู้ว่าครอบครัวของเราไม่ถูกกัน ดังนั้นถ้าเรื่องนี้แพร่ออกไป
ชื่อเสียงของตระกูลคุณจะต้องปนเปื้อน คนในสังคมจะตำหนิคุณ เพราะคุณใช้
เด็กสาวไร้เดียงสาอย่างฉันเป็นเครื่องมือแก้แค้น’

ภุรินทร์คอแห้งผาก ถ้าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง ตระกูลเลอเลิศพงศ์ไม่
ปล่อยเขาเอาไว้แน่ ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นนับจากนี้คงจะเป็นมหากาพย์เลย
ทีเดียว แม้ว่าตอนนี้เขากับชัยภักดิ์จำต้องหันมาญาติดีกันชั่วคราว เนื่องจาก
อีกฝ่ายคือคู่รักของน้องสาวคนเล็กที่มีชื่อว่านภัสสร แต่ลึกๆ ลงไปแล้ว
ภุรินทร์ก็ยังหมั่นชี้หน้าอีกฝ่ายอยู่ดี ถ้าจะต้องดองกับลวิตราอีกคนเขาคงจะ
แค้นจนแทบกระอักแค้นๆ

น่าแปลกที่เขาคุ้นหน้าลวิตรามากเหมือนเคยเจอมาก่อน แต่นึกเท่าไร
ก็นึกไม่ออก เขามั่นใจว่าหล่อนต้องเป็นผู้หญิงกร้านโลกถึงได้กล้าส่งรูปมา
แบล็กเมลล์ผู้ชาย แต่ทำทางที่แสดงออกเมื่อครู่ต่างหากที่ทำให้หงุดหงิดเมื่อ
คิดถึงข้อเรียกร้องที่ส่งมา

‘คุณต้องจัดงานแต่งงานกับฉันให้เร็วที่สุด เพราะฉันกำลังตั้งครรภ์
ลูกของคุณ’

หญิงสาวมีใบตวรจรับรองจากแพทย์ว่าตั้งครรภ์ แถมยังมีข้อมูลว่า

ตอนนี้ยังตรวจดีเอ็นเอของทารกไม่ได้ แต่ยินดีจะตรวจหลังจากที่เด็กคลอดแล้วเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ใจ ภูรินทร์คิดว่าเป็นเรื่องเงี้ยงที่สุดในโลก การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่แถมยังเป็นสองตระกูลที่เกลียดกันตั้งแต่รุ่นปู่ก็ด้วย แต่พอเห็นน้ำตาของหล่อนกลับพูดไม่ออก

หรือว่านี่คือแผนของลิวิตราที่ต้องการแก้แค้น อันที่จริงเขากับลัวศกรไม่ได้เกลียดกัน แค่เขม่นกันเท่านั้น ทั้งคู่แข่งกันเรียน แข่งกันเล่นกีฬาตามประสาดาวเด่นของโรงเรียน หากลิวิตรารู้เรื่องเข้า มันจะต้องหาเรื่องมาชกหน้าเขาแน่ๆ ที่ปราศพรหมจรรย์ห้องสาว

ภูรินทร์เครียด เขาไม่รู้จะเริ่มต้นยังไงดี เพราะอะไรลิวิตราถึงเรียกร้องให้รับผิดชอบ หรือว่าหล่อนห้องกับคนอื่นแต่ต้องการหาพ่อให้เด็ก แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เขาจะหาวิธีให้หล่อนไปตรวจเพื่อพิสูจน์ดีเอ็นเอได้ยังไง แล้วถ้าสิ่งที่หล่อนพูดเป็นจริง เขาเพลอมีอะไรกับหญิงสาวจนห้อง เขาควรจะทำยังไง นี่มันยากกว่าธุรกิจพันล้านที่เขากำลังตัดสินใจเสียอีก

เสียงไลน์โนโทรคัพพ์ดังขึ้น ชายหนุ่มกอดดู เพื่อนคนหนึ่งส่งข้อความมาให้ เป็นคอลัมน์ในหนังสือซุบซิบพร้อมอักษรย่อ

นักธุรกิจชื่อดัง อักษรย่อ ภ...ทำแฟนสาวนักศึกษาท้อง สาวๆ ทั่วประเทศเตรียมทิวซุซิบน้ำตาได้ งานแต่งคงจัดขึ้นอีกไม่นานนี้

มือเรียวเย็นเฉียบ เขารีบกดโทรคัพพ์หาเพื่อนทันทีเพื่อหาต้นตอของข่าว ข้อความที่ปลายสายบอกมาทำให้ภูรินทร์อึ้งยิ่งกว่าเดิม

“แกว่าอะไรนะ”

ข้อความที่เพื่อนบอกก็คือบัดนี้ข่าวตัวอักษรย่อกำลังแพร่ไปทั่วในโซเชียลแล้ว และกระพือเร็วกว่าไฟไหม้ป่าเสียอีก เขาจะต้องรีบทำอะไรสักอย่างโดยเร็วก่อนจะสายเกินไป...

ร่างบางกระดกเตกิลาก้าวที่สองลงคอ โดยมีเพื่อนซึ่งสองคนโอบไหล่คนละข้างเพื่อปลอบ กานต์รวี...สาวหล่อ หรือที่เพื่อนๆ เรียกกันว่ากานต์

ยกก็คว่ำอย่างภูมิใจ

“ฉันปล่อยข่าวให้แกเรียบร้อยแล้วนะ ตอนนั้นก็แคร่อให้พี่ภูตัดสินใจว่าจะรับแกเป็นเจ้าสาวหรือเปล่า”

ลิวิตรา มองเพื่อน ถอนหายใจด้วยความกัลลัดกลุ้ม ก่อนจะคว้าเบียร์ของภัตกรรมมาดื่มบ้าง

สามคนเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่ตอนไปเรียนที่อเมริกา ภัตกรรมเป็นหนุ่มหัวใจหญิง ชื่อเล่นที่บ้านเรียกว่านนท์ แต่ชื่อเล่นสำหรับเพื่อนคือแนนซี่ เขาเป็นลูกชายของนักธุรกิจบริษัทสุโขภัณฑ์ พ่อส่งไปเรียนที่อเมริกาเพื่อกลับมาสานต่อธุรกิจ แต่เจ้าตัวกลับเป็นหมอดูที่โด่งดัง

ภัตกรรมมีอาชีพพิเศษคือดูโผปีบซี ยามว่างจะไล้รักและแต่งกายสไตล์โบฮีเมียน ด้วยฝีมือทำนายที่แม่นยำกับจับวาง ลูกค้ำจองคิวกันยาวเหยียด ส่วนกานต์รวี... เพื่อนคนนี้เป็นเจ้าของเว็บไซต์ขายของออนไลน์ที่โด่งดังมาก กานต์รวีมีเชื้อสายจีน พุดฉินได้คล่อง ดังนั้นสินค้าที่นำมาขายจึงนำเข้าจากประเทศจีนเป็นส่วนใหญ่ ราคาถูกกว่าเจ้าอื่นๆ รวมกับการขนส่งที่ตรงเวลา ทำให้บริษัทพุ่งขึ้นสู่อันดับหนึ่งแทนที่ร้านดังในเวลาอันรวดเร็ว กานต์รวีจึงกลายเป็นมหาเศรษฐีตั้งแต่อายุเพิ่งยี่สิบเอ็ดเท่านั้น ยอดจองสินค้าสูงแซงเจ้าอื่นๆ ด้วยความมั่งรวยนี้เองเจ้าตัวจึงกลัวชีวิตไม่ปลอดภัย ว่าจ้างบอดี้การ์ดหนุ่มล่าเดินตามถึงสามคน

“ฉันทำถูกแล้วใช่ไหม กานต์”

“เฮ้ย...ป่านี่แล้ว ก็ไหนแกบอกว่าร้อมดับเครื่องชนยังโง่งนะ ทิวแบบนี้ทำป้อด” กานต์รวีโพล่งขึ้น

ลิวิตรา คอดก “ฉันกลัว แกไม่เห็นหน้าพี่ภูเมื่อไหร่ก็ ดูมากๆ เลย เขาจ้องมองอย่างกับจะขย้ำฉันอย่างนั้น”

“ไม่ตีหรือ เขาจะได้ขย้ำแกบนเตียงโง่งละ แบบนี้จะได้ไม่ต้องอุปโลกน์เด็กขึ้นมาให้เมื่อยตุ้ม” ภัตกรรมพูดขึ้น

ลิวิตราหันไปหยิกเพื่อน หล่อนต้องโกหกภูรินทร์ว่าห้อง ด้วยอำนาจ

เงินของกานต์รวีจึงหาหลักฐานเท็จมาจนได้ แผนขั้นต่อไปคือบังคับให้ ภูรินทร์แต่งงานด้วย หลังจากนั้นก็มอมยาและทำให้เรื่องโกหกกลายเป็น เรื่องจริง

“มันไม่ใช่อย่างนั้นสิ พี่ภูเหมือนอยากจะฉีกฉันให้เป็นชิ้นๆ มากกว่า”

กานต์รวีตบปา โอบเข้าหาตัว

ทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะคำทำนายฝันของฉันทกร เมื่อรู้ว่าลวิตราต้องการ แพน กานต์รวีจึงช่วยคิด ฉันทกรเป็นคนตบพลอต จึงออกมาเป็นแบบนี้

“แอกับพี่ภูเป็นเนื้อคู่นะรู้ไหม ไม่อย่างนั้นจะผูกพันกันตั้งแต่ตอน ป. ๔ หรือ”

สิ่งที่ฉันทกรย้ำคือลวิตรากับภูรินทร์เป็นเนื้อคู่ ส่วนเรื่องหาทางจับเขา แต่งงานเป็นสิ่งที่ตามมา

“ใครว่า...เขาเกลียดฉันต่างหาก ตอนนั้นเขาจ้องฉันเหมือนเมื่อกี้เลย”

“แต่เราก็ก้าวไปแล้วหรือเปลว่ะ ตอนนี่เดอะโชว์มันส์ทีโกออน แก เปลี่ยนอะไรไม่ได้แล้ว หรือว่าอยากจะตายภายในสามเดือนล่ะ” ฉันทกรชู

ต้นเหตุมาจากคำทำนายไฟยิปซีที่เพื่อนทำนายให้ แถมทั้งหมดยังไป ตรงกับที่นางฟ้าทูนหัวของลวิตราบอกพอดิบพอดี

“ฉันไม่อยากจะตาย แต่ก็ไม่อยากให้พี่ภูโกรธ”

“งั้นแกก็ต้องทำทุกอย่างเพื่อให้เขาอมแต่งงานด้วย แล้วหลังจากนั้นก็ปรนนิบัติพิศวีให้เขาลืมความทุกข์” ฉันทกรวาดิमानีในอากาศด้วยน้ำเสียง ชวนฝัน

“แต่พี่ภูคงไม่ยอม”

“ยอมหรือไม่ยอมเดี๋ยวก็รู้ ตอนนี่ฉันให้คนกระจายข่าวออกไปแล้ว พวกอักษระย่อนี่คนในโซเซียลสนใจอยู่แล้ว อีกไม่นานคนก็จะเดาได้ แล้ว สังคมก็จะกดดันพี่ภูของแกเองนั่นล่ะ”

“แกแน่ใจหรือว่าแผนนี้จะเวิร์ก”

“เวิร์กซัวร์ นี่มันแผนเกรดเอเลยนะยะ” ฉันทกรโอ้

กานต์วีรชกที่ไหลเพื่อน “แผนเหมือนนิยายน้ำเน่าต่างหากล่ะ”

ฉันทกรหันไปค้อนกานต์วีรชกใหญ่ “ไม่ต้องมาประชด แกก็ช่วยคิดด้วย อย่าลืมนสิ”

“ฉันล้อเล่น น้ำเน่าแต่ก็โอเคนะ กะทันหันแบบนี้ใช้ๆ ไปเถอะไอ้ตาลอย่าคิดมาก”

“จริงของแนชี่ ตอนนี่เราทำอะไรไม่ได้นอกจากรอให้ทุกอย่างมันสูงอม พี่ภูของแกก็ได้รูปไปแล้ว ฉันว่าเขาต้องห้วนไหวบั้งละน่า ส่วนแกก็เตรียมตัวเป็นเจ้าสาวของพี่ภูตามที่แกฝันไว้ไง”

“แต่ตอนนั้นฉันไม่ได้ฝันแบบนี้ี่ เพราะพี่ภูตะโกนใส่หน้าว่าเกลียดฉัน...”

กานต์วีรชกหัวเพื่อน รู้ดีว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นคือฝันร้ายของลวิตราเลยทีเดียว

“นี่แกยังไม่ลืมนเรื่องวันนั้นอีกหรือ”

ลวิตราพยักหน้าทั้งน้ำตา

“ไม่ลืมน ฉันจำได้แม่น เพราะฉันไม่ได้ตั้งใจ”

ลวิตราหน้าสลด เรื่องราวของหล่นกับภูรินทร์ไม่ได้เริ่มจากบนเตียงเมื่อไม่นานมานี้ แต่ต้องย้อนกลับไปตอนที่อยู่ในห้องประชุมใหญ่ของโรงเรียนเมื่อนานมากแล้วต่างหาก...

สิบเอ็ดปีก่อน...

“ตัวเลขทศนิยมตัวท้ายต้องเป็นสามทสิสองห้าคะ ไม่ใช่สามทสิสองสอง”

เสียงเล็กๆ ดังขึ้นพร้อมกับเด็กหญิงในชุดนักเรียนประถมยืนขึ้นขณะที่ในหอประชุมของโรงเรียนมีการแข่งขันกันตอบปัญหาคณิตศาสตร์เพื่อหาตัวแทนไปแข่งระดับประเทศ ภูรินทร์ ลวัศกร และชัยภักดิ์ นั่งอยู่ด้วย แต่อยู่คนละฝั่ง กำลังแข่งขันกันอย่างดุเดือด แต่จู่ๆ ก็มีเด็กประถม

ยื่นขึ้นข้าง

“หนูว่าจะไรนะจ๊ะ ครูได้ยินไม่ถนัด”

“หนูบอกว่าจุดทศนิยมผิดค่ะครู”

ครูที่อยู่บนเวทีเล็กๆ รีบหยิบเครื่องคิดเลขมากด ในห้องประชุมเงิบกริบราวกับว่าถ้ามีเข็มสักเล่มหล่นก็คงได้ยิน เช่นเดียวกับคนบนเวที โดยเฉพาะภุรินทร์ที่เริ่มเครียด เขาหมายมั่นปั้นมือว่าต้องได้เป็นตัวแทนของนักเรียนชั้น ม. ๖ ล้วครกับชัยภักดิ์คิดตามก่อนที่ล้วครจะยิ้มออกมา

ครูที่กดเครื่องคิดเลขเอ่ยขึ้น “จริงๆ ด้วย ภุรินทร์คิดผิดนะจ๊ะ ครูเสียใจด้วยนะ”

เหมือนสายฟ้าฟาดลงกลางกระหม่อม ภุรินทร์ผุดลุกขึ้น กำมือแน่น เหตุการณ์กลับตาลปัตรเพราะแทนที่เขาจะได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนกลับกลายเป็นล้วครแทน

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะจ๊ะล้วคร ครั้งนี้เธอชนะ เธอได้เป็นตัวแทนของโรงเรียน”

คนอื่นคิดอะไรไม่รู้ แต่ภุรินทร์เสียหน้าอย่างที่สุด เขาผลุนผลันลงจากเวที ไบหน่าบูตบึ้ง

เด็กประถมคนเดิมวิ่งขึ้นไปตักกรที่บันไดสำหรับลงจากเวที เมื่อเห็นไบหน่าเขาก็ยิ่งตกใจ

“นะ...หนูขอโทษนะคะพี่”

เบื้องหน้าคือนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกผู้ซึ่งเป็นขวัญใจของผู้หญิงแทบทั้งโรงเรียน ไม่ว่าจะเรื่องเรียน กีฬาหรือแม้แต่ดนตรี ภุรินทร์ทำได้ดีอย่างไม่มีที่ติ แต่ตอนนี้เขากลับถูกเด็กประถมฉีกหน้าต่อหน้าคนนับร้อยในหอประชุม

“ฉันไม่รู้จ๊กเธอ”

“แต่หนูรู้จักพี่ภู หนูขอโทษจริงๆ หนูแค่นี้...”

“คิดจะแสดงความเก่งให้คนอื่นรู้อันหรือ งั้นเธอก็ทำสำเร็จแล้ว ยินดี

ด้วยนะ เธอได้หน้าไปเต็มๆ”

เด็กหนุ่มร่างสูงเดินกระแทกไหลลวitraไป สีหน้ายังคงบึ้งตึงไม่ต่างจากเดิม

คนอื่นอาจจะภูมิใจ โดยเฉพาะเพื่อนๆ ในห้องที่รู้ว่าลวitraคือเด็กอัจฉริยะ ครูเคยบอกว่าหล่อนมีความสามารถด้านคณิตศาสตร์สูงกว่าคนอื่นๆ คิดเลขไว ทำโจทย์เลขได้เก่งมาก ครั้งนี้สาเหตุที่หล่อนคิดตามเพราะภุรินทร์คือผู้ชายในฝันของหล่อนต่างหาก และตอนนี้เขาก็กำลังโกรธจัด เด็กหญิงถลาเข้าไปขวางเอาไว้

“เดี๋ยวค่ะพี่ภู ฟังหนูอธิบายก่อน”

“หลีกไป!”

เขาสะบัดแขนที่ถูกเกาะออก ลวitraเข้าไปแต่หล่อนไม่ยอมแพ้ ขึ้นป্লอยให้พี่ภูไปตอนนี้เขาจะต้องเกลียดหล่อน นี่ขนาดยังไม่รู้ว่าหล่อนคือน้องสาวของลวitraยังเป็นขนาดนี้ เด็กหญิงรีบวิ่งตามไป มือเล็กกระซากเลื้อยแต่หลุดไปเกาะที่เอวกางเกงแทน นัยน์ตาเขาวาวโรจน์

“ฉันบอกให้ปล่อยยังไงล่ะ”

“ไม่ พี่ภูต้องฟังหนูก่อน”

เด็กหญิงไม่ยอม หล่อนคว้ากางเกงเขาเอาไว้ เมื่อชายหนุ่มเดินหล่อนก็วิ่งตาม พื้นที่ลื่นทำให้หน้าคะมำ เสียงดังแควกตามด้วยเสียงอุทานของใครหลายคนเมื่อกางเกงด้านหลังของภุรินทร์ขาดเป็นแนวยาว เขาอึ้ง...

มองสายตามากมายที่จ้องมา ก่อนจะหน้าหงิกราวกับยักษ์แล้วรีบวิ่งออกไป

ลวitraมองมือตนด้วยความรู้สึกผิด แต่สิ่งที่เห็นไวๆ ตอนภุรินทร์วิ่งออกไปคือกางเกงบ็อกเซอร์สีแดงที่อยู่ด้านในนั่นเอง เขาคงอายมาก

หลังจากนั้นชายหนุ่มก็ไม่เคยพูดกับหล่อนอีกเลย เขาโยนทุกอย่างที่หล่อนส่งไปเพื่อขอโทษทั้งอย่างไม่ไยดี สายตาเขาที่มองมาเหมือนกับวันนี้ไม่มีผิด และนั่นคือจุดเริ่มต้นของความบาดหมางระหว่างภุรินทร์กับหล่อน

วันนี้วนกลับมาเหมือนเดิมอีกแล้ว หญิงสาวจำคำพูดที่เขาพูดตอกใส่
หน้าตอนที่หล่อนถือดอกไม้ไปขอโทษเขาได้

‘ฉันไม่มีวันยกโทษให้เธอ จำเอาไว้ ฉันจะเกลียดเธอไปตลอดชีวิต’

๑

สองเดือนก่อนการข่มขู่

สาวร่างบางสวมเสื้อกันหนาวแบบมีฮูด แม้เดือนนี้อากาศในเมืองไทยจะร้อน แต่ที่นั่นลมค่อนข้างแรงเลยทีเดียว แค่เสื้อกันลมบางครั้งยังไม่พอ ต้องสวมเสื้อยืดอีกชั้นตอนช่วงเย็น ลวิตราปกครองแก้วกาแฟหวังว่าความร้อนจะส่งผ่านถุงมือเข้ามายังผิวเนื้อที่เริ่มชาเพราะลม หญิงสาวต้องขยับขาตลอดเวลาเพื่อไล่ความหนาว แม้จะสวมกางเกงยีนเนื้อหนาแต่ก็ยังรู้สึกลมแรงๆ ไม่ได้ยุติ

ลวิตราจ้องมองไปที่ประตูหอพักฝั่งตรงข้าม รอว่าเมื่อไหร่จะเปิดออกเสียที นาฬิกาข้อมือบอกว่าเหลือเวลาอีกไม่ถึงห้านาทีแล้ว รออยู่ไม่นานร่างคันทาก็พลิกประตูออกมา ลวิตราคลี่ยิ้มเมื่อเห็นชายในฝัน เขาสวมโคตสีน้ำเงินแบบยาว รองเท้าหนังแบบพนักงาน ด้านในเป็นเสื้อเชิ้ตที่ชายหนุ่มเพิ่งซื้อมาจากร้านเมื่ออาทิตย์ก่อน

ภูรินทร์คงไม่รู้ว่าจะห่อตนเองก็อยู่ในร้านด้วย ลวิตราลอบมองเขาเลือกเสื้ออย่างเงียบๆ แค่ได้มองก็ถือว่าเป็นความสุขมากแล้ว และตอนนี้ชายหนุ่ม

ก็กำลังเดินออกจากห้องพัก ต้องเป็นฟ้าเบี่ยงบนลิขิตมาแน่ๆ ห้องพักของเขา จึงอยู่ชั้นเดียวกับหล่อนพอดีพอดี หากเป็นหน้าร้อน ภูรินทร์จะเปิดหน้าต่างเพื่อรับลม ลวิตราจึงมีโอกาสแอบส่องเขาเต็มตา

ชายหนุ่มมักใช้ผ้าขนหนูพันที่เอวหลังอาบน้ำเสร็จ เขาชอบยืนจิบกาแฟอยู่ตรงหน้าต่างมองทิวทัศน์ ขณะที่คนแอบมองจากฝั่งตรงข้ามใจเต้นแรงตามไปด้วย แต่เพราะนี่คือหน้าหนาว หน้าต่างห้องจึงปิดสนิท ลวิตราจึงไม่มีอาหารตาเหมือนเช่นเคย

คงไม่มีใครรู้หรือกว่าหล่อนแอบเดินตามชายหนุ่มแทบทุกวัน สิ่งที่ต้องการคือโอกาสที่จะได้เห็นแผ่นหลังกว้างอันแสนอบอุ่น แค่นี้ก็มีความสุขมากแล้ว แม้จะรู้ว่าการทำตัวเหมือนพวกสตอลค์เกอร์ดูจะหลอนไปหน่อย แต่นี่คือสิ่งที่ทำให้มีกำลังใจไปเรียนทุกวัน

ร่างสูงคุ่นตาอยู่ห่างจากหล่อนไม่ถึงคืบ เขากำลังเดินไปตามถนนสายเดิมเหมือนกับที่ทำประจำมาตลอดสองปี ลวิตรารู้จักถนนสายนี้เป็นอย่างดี และก็รู้ด้วยว่าจุดมุ่งหมายของภูรินทร์อยู่ที่ใด หล่อนเดินตามเขา ระหว่างนั้นก็แอบสูดกลิ่นหอมของโคโลญที่โชยชายมาตามอากาศไปด้วย ภูรินทร์เพิ่งเปลี่ยนมาใช้โคโลญยี่ห้อนี้เมื่อสองเดือนก่อน หล่อนคิดว่ามันเหมาะกับเขามากๆ เพราะเป็นกลิ่นหอมสะอาดแบบผู้ชาย...หญิงสาวเปลือยสุดหัวใจเข้าไปเต็มปอด ไม่ทันสังเกตว่าจู่ๆ คนตรงหน้าก็หยุดกึก

หญิงสาวเบรกกจนหน้าคะมำ คีระจะเกือบจะทิ่มเข้ากับแผ่นหลังของชายหนุ่มอยู่แล้ว แต่ด้วยความไวจึงรีบดึงฮูตมาปิด หมุนตัวกลับหลังหัน ทำให้เป็นชมดอกไม้ข้างทาง ทั้งที่ความจริงมีแต่ใบไม้ใบหญ้าที่มีน้ำแข็งเกาะเท่านั้น ภูรินทร์กำลังรับโทรศัพท์หล่อนจึงต้องหาอะไรทำเพื่อไม่ให้มีพิรุณ

หลังจากคุยอยู่เกือบห้านาที ภูรินทร์ก็เสียวเข้าร้านกาแฟ หญิงสาวยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู เวลาเดียวกับเมื่อวานเป๊ะ ภูรินทร์เป็นคนมีวินัย ตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว สองปีที่ผ่านมาก็ทำทุกอย่างตรงเวลา ตอนเช้าชายหนุ่มจะตื่นตั้งแต่หกโมงเช้า อาบน้ำประมาดลึบห้านาที บางวันก็จิบกาแฟ

ในห้อง แต่ถ้ารีบหน่อยก็จะออกมาที่ร้านกาแฟร้านนี้ เมฆุโปรตของเขาก็คือ...

“คาราเมลค็อกเทลแก้วหนึ่ง นมเป็นนอนแพตนะครับ”

หญิงสาวพึมพำผ่านริมฝีปาก เพราะจำได้แม่นยำว่าเมฆุโปรตคืออะไร... ขณะที่ผู้ชายเข้มๆ ในนิยายมักจะสั่งกาแฟดำ แต่พี่ภูของหล่อนกลับสั่งกาแฟใส่นม แถมยังใส่ไซรัปคาราเมลอีกต่างหาก แต่ไม่มีปัญหาเพราะเขาเป็นคนออกกำลังกายเป็นประจำ ร่างกายจึงไม่มีไขมันส่วนเกินสักนิด ด้วยรูปร่างสูงร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ร่างกายเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ทุกวันตอนเย็นเขาจะไปวิ่งที่สวนสาธารณะเป็นประจำ และเพราะชายในฝันชอบวิ่ง ลิวิตราจึงบังคับตัวเองให้วิ่งบ้าง เพื่อจะได้มีโอกาสใกล้ชิดเขาอีกรอบในช่วงเย็น

ห้านาที่ต่อมาชายหนุ่มก็ออกจากร้านโดยมีลิวิตราเดินตามไปต่างๆ เขาจะต้องผ่านถนนสายนี้เพราะมันมุ่งหน้าสู่มหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่ บังเอิญเหลือเกินที่ภูรินทร์มาเรียนปริญญาโทที่เดียวกับหล่อน เขาคงตั้งใจแวะไปคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษาเรื่องวิทยานิพนธ์ที่ส่งไป

ตอนที่เห็นเขาครั้งแรกที่มหาวิทยาลัย หญิงสาวดีใจมาก จากที่เรียนแบบเนือยๆ ก็กลับมีพลังได้อย่างเหลือเชื่อ ยิ่งตอนที่เขาย้ายมาอยู่ห้องพักตึกฝั่งตรงข้าม ลิวิตราถึงกับเข้าไปโบสถ์เพื่อขอบคุณพระเจ้าที่ประทานอาหารตาชั้นเลิศมาให้

สิบนาที่ต่อมา เขาเดินถึงมหาวิทยาลัย ภูรินทร์เดินตัดสนามหญ้าไปยังห้องพักอาจารย์ตามคาด ลิวิตราได้แต่ภาวนาขอให้วิทยานิพนธ์ไม่ผ่านเพื่อที่พี่ภูจะได้อยู่เป็นอาหารตาของหล่อนต่อไป แต่คำภาวนาของเธอคงไร้ผล เพราะภูรินทร์เรียนเก่งมาก เขาน่าจะได้เกียรตินิยมด้วยซ้ำ

หญิงสาวเห็นชายหนุ่มเคาะประตู เมื่อได้ยินเสียงอนุญาตก็ผลักเข้าไป ลิวิตราเดินไปนั่งเก้าอี้ตรงสุดทางเดิน ดึงชุดมาปิด สวมหูฟัง หล่อนหยิบหนังสือเรียนของตัวเองขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา ตาเหลือบมองประตูเป็นระยะๆ เพราะไม่อยากคลาดกับชายในฝัน...หญิงสาวเรียนปริญญาตรีปีสุดท้ายและ

กำลังตัดสินใจว่าจะเรียนต่อดีหรือเปล่า อนาคตของลวิตราไม่มีอะไรแน่นอน
ฐานะครอบครัวที่ร่ำรวยมากทำให้หล่อนไม่ต้องรับผิดชอบอะไร พี่ชายกำลัง
สนุกกับงาน จึงไม่มีคนสนใจสมาชิกคนเล็กว่าจะเรียนต่อหรือกลับเมืองไทย

ลวิตรามองประตูเป็นพักๆ เพื่อนซี้อย่างบอกว่าเป็นโรครจิต
เพราะเอาแต่เดินตามแต่ไม่ยอมแสดงตัว เจ้าตัวเท่านั้นที่รู้ว่าไม่ใช่...หล่อน
แค่ไม่กล้าเผชิญหน้าต่างหาก ภูรินทร์อาจจะยังเกลียดหล่อน

จู่ๆ มือของใครบางคนก็ตบลงบนบ่า ลวิตราสะดุ้ง หูฟังแบบไร้สาย
หล่นลงพื้น พอมองเห็นว่าเป็นใคร ใบหน้าก็บึ้งตึง พนมมหายใจออกมา
มาพรตใหญ่

“นี่กานต์ เบาๆ หน่อยสิ ตกใจหมดเลย”

กานต์รวีหัวเราะร่วน ทำหน้าทะเล้น เช่นเดียวกับฉันทกรที่ยิ้มจนเห็น
ฟันขาวอย่างล้อเลียน ลวิตราถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“บอกแล้วไงอย่าไปแก๊ง ประเดี๋ยวไอ้ตาลก็หัวใจวายตายหรอก”

“ตายก็ดีไม่ใช่หรือ แกจะได้เป็นผีสตอล์กเกอร์ คราวนี้ละจะได้ตาม
เข้าไปส่องพี่ภูถึงในห้องน้ำ” ฉันทกรล้อ

ลวิตราหน้าแดงก่ำ “จะบ้าหรือ ฉันไม่ได้อยากทำอย่างนั้นสักหน่อย”

“แน่ใจนะ แต่หน้าตาแกมันบอก ถ้าการเป็นวิญญาณแล้วทำให้แก่ได้
เห็นพี่ภูตอนเปลือยทั้งตัวละก็ แกคงยอมตาย”

“ทุเรศ ฉันเปล่านะ”

“ไม่ต้องมาแก้ตัวเลย ก็เห็นอยู่ว่ากำลังถ้ามองพี่ภู ไหนวันนี้เขาทำ
อะไรบ้าง”

กิจวัตรทุกวันของลวิตราคือเดินตามหนุ่มในฝัน เพื่อนทั้งสองคนรู้จึง
มาหาได้ถูก

“ใครบอก ฉันบังเอิญมาทำธุระแถวนี้ต่างหาก”

“เหอะยะ แม่คนปากแข็ง คณะหล่อนอยู่ที่นี้หรือไง” ฉันทกรลากเสียง
ยาว ยกไหล่อย่างไม่เชื่อ คณะของลวิตราอยู่ห่างไปอีกสองตึก

ขณะที่ทั้งสามกำลังคุยกัน บานประตูก็เปิดออก กานต์วีรีบยื่นบัง
ลวิตราเอาไว้ ทั้งสามทำที่เหมือนยืนคุยกัน ภูรินทร์พาดเลื้อยโคตไไว้บนแขน
และเดินผ่านไปโดยไม่สนใจ ลวิตราพ่นลมหายใจอย่างเสียดายที่พลาด
โอกาสเก็บกลิ่นของเขาก่อนไปเรียน

“นั่นไงไอ้ตาล มองผู้ชายด้วยสายตาที่นากามอีกแล้ว แล้วแบบนี้เนี่ย
นะที่เถียงว่าเปล่า”

“เฮ้ย...ฉันไม่ได้มอง”

“ถ้าแกโกหก ฉันขอแข่งให้ขึ้นคานตลอดชีวิตเลยนะเอ้า”

กานต์วีชี้นิ้วชี้ ลวิตรามองตาปรอย หน้าเบ้ จากมุมนี้หล่อนเห็นแค่
แผ่นหลังที่เดินจากไปเท่านั้น แต่ภาพเมื่อครู่ยังจำติดตา ไบหน้าคมสัน คิ้ว
เข้ม รวมถึงริมฝีปากหยักลึกสีแดงจัดเพราะความเย็นนั้นอีก เพราะเหตุนี้
เองถึงได้มีสาว ๆ ทั่วทั้งมหาวิทยาลัยคอยทอดสะพานให้เขา

“ใจร้ายอะ ฉันก็แค่แอบมองนิดเดียวเอง วันนั้นที่ภูปากแดงมากเลย
นะ สงสัยคงหนาว แกว่าฉันซื่อหมวกไหมพรมให้เขาดีไหม แล้วก็ลิปมัน
ด้วย”

“นั่นไง ไอ้ตาลมันโรคจิตจริงๆ ด้วย เอาแต่จ้องปากผู้ชาย”

“ก็ฉันเป็นห่วงเขานี่”

“ถ้าห่วงแล้วทำไมไม่แสดงตัวไปเลยละ มาเดินตามต้อยๆ ทำไม มัน
หลอนออกนะแก”

“ฉันเป็นห่วงว่าเขามามหาลัยจะปลอดภัยดีหรือเปล่า”

“ก็เลยเดินตามเขาจากหอพักมาถึงมหาวิทยาลัยเนี่ยนะ แม่นางฟ้า
นางสวรรค์”

“เอาน่า นี่มันความสุขเล็กๆ ของฉัน แค่ได้เห็นที่ภูฉันก็ดีใจมากแล้ว
ถึงแม้เขาจะไม่เคยเห็นฉันอยู่ในสายตากก็ตาม”

ในสายตาของภูรินทร์มีเพียงผู้หญิงคนเดียวนั่นคือมธุริน แต่โชคร้าย
ที่ลวิตรารู้ว่าหญิงสาวคบเพื่อเลือก เพราะเจ้าตัวดันอยู่ห้องพักติดกับหล่อน

เสียงกิจกรรมเข้าจังหวะที่ตั้งเข้าทุกคืนทำให้รู้ว่ามธุรินไม่ได้ใส่ชื่อ แต่เป็นนางแมวยั่วสวาทตัวแม่ ตัดปัญหาตรงที่ไม่รู้จะบอกความจริงให้ภูรินทร์รู้ยังไงต่างหาก

“แกก็สารภาพรักไปเลยสิ บอกไปเลยว่าแगेเดินตามดูพี่ภูมาหลายปีแล้ว”

“ไม่ได้เดินตามทุกวันสักหน่อย แค่วันเอง”

“เชื่อเถอะ สักวันพี่ภูต้องรู้แน่ แล้วเขาก็จะวิ่งหนีเพราะแเกมันโรคจิต”

“เอาไว้ถึงวันนั้นก่อนแล้วกัน แล้วค่อยสารภาพว่าฉันเป็นใคร”

ลิวิตราเบี่ยงประเด็น หล่อนเดินนำเพื่อนกลับไปยังตึกเรียน ภัทกรตามมายื้อไหล่ไว้เมื่อเห็นเพื่อนรักดูซึมๆ ไป

“แगेจะเรียนจบแล้วนะตาล คิดไว้หรือยังว่าทำอะไรต่อ”

“ยังไม่รู้เลย แล้วพวกแเกล่ะ”

“ฉันจะกลับเมืองไทย พ่อกับแม่อยากให้ฉันกลับไปทำงาน”

ภัทกรมีบริษัทเป็นของตัวเอง แม้จะเป็นงานที่เขาไม่ชอบเลย แต่เนื่องจากเป็นลูกคนเดียวจึงขัดไม่ได้

“ฉันก็ขี้เกียจอยู่ที่นี่แล้ว ลู๊กลับไปทำมาหากินดีกว่า”

“นี่แเกสองคนกลับกันหมดเลยหรือ แล้วฉันจะอยู่กับใครล่ะ”

“ฉันก็รีบตัดสินใจสิ้อตาล เพราะฉันได้ยินเขาลือกันว่าพี่ภูของแเกอาจจะกลับเมืองไทยก่อนกำหนด”

“อะไรนะ ก็ไหนเขาบอกว่าอาจจะเรียนปริญญาเอกต่อไงล่ะ”

“คุณพ่อเขาป่วย รูนพี่ที่เรียนคณะเดียวกันบอกมา ถ้าธีสีสผ่าน พี่ภูจะกลับบ้านอาทิตย์หน้าแล้ว จะทำอะไรก็รีบทำเถอะ ไม่อย่างนั้นแเกจะไม่มีโอกาส”

“ภูว่ะอะไรนะคะ”

มธุรินหน้าบึ้งเมื่อได้ยินสิ่งที่แฟนหนุ่มพูด จนถึงกับโพล่งเสียงแข็ง

ออกไปอย่างลึมตัว ทั้งสองนัดพบกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง

“ผมต้องกลับเมืองไทยด่วนที่สุด”

“แต่เมื่อต้นปีคุณก็เพิ่งกลับไปเองนะคะ!” หญิงสาวแหงเลียงสูงอย่างลึมตัว

ภูรินทร์เอื้อมมือมาจับมือแฟนสาว ตลอดเวลาที่มาเรียนที่นี่เขาเหมือนคนเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย แต่เป็นการประชุมทางไกล ช่วงต้นปีเขาบินกลับไปประมุขงานของโรงพยาบาลให้บริษัท

“พ่อผมไม่สบายนะมิว ท่านต้องเข้ารับการบำบัดพาสอาทิตย์หน้านี้แล้ว ผมต้องกลับไปช่วย”

“แล้วเรื่องของเราล่ะคะ”

ทั้งสองตั้งใจจะแต่งงานกัน แต่มธุรินยังเรียนไม่จบ นับตั้งแต่มาที่นี่หล่อนก็เอาแต่เที่ยว

“ผมยังรักคุณเหมือนเดิม เราสองคนจะแต่งงานกันเมื่อคุณเรียนจบจำไม่ได้หรือ แต่ตอนนี้ผมต้องกลับไปช่วยที่บ้าน ถ้าทุกอย่างเข้าที่แล้ว ผมจะรีบบอกเรื่องการแต่งงานของเรา”

“คุณจะทำมิวไว้ที่นี้คนเดียวเนี่ยนะคะ”

“ผมไม่ได้ทิ้ง คุณเองก็มีเพื่อนเรียนคณะเดียวกันไม่ใช่หรือ”

“แต่พวกนั้นไม่ใช่เพื่อน คุณก็รู้ แค่คนเที่ยวด้วยกันเฉยๆ”

กลุ่มของมธุรินคือพวกลูกคนรวยที่ไม่ตั้งใจเรียน ขอแค่มาเฉิดฉายในมหาวิทยาลัยไปวันๆ หลายคนอยู่ที่นี้นานมากแล้วแต่ไม่ได้ตั้งใจจะเรียนให้จบ

“หรือคุณจะไปเมืองไทยพร้อมผมดี”

“กลับไปตอนนี้เนี่ยนะคะ มีหวังที่บ้านมิวเอาตายแน่ อย่างน้อยมิวก็น่าต้องมีปริญญาสักใบไปฝากพ่อกับแม่”

“ถ้าอย่างนั้นคุณจะให้ผมทำยังไง”

“อยู่ที่นี้เป็นเพื่อนมิวก่อนได้ไหมคะภู แต่ไม่กี่เดือนเอง คุณกลับไป

เยี่ยมพ่อสักสองสามวัน รอจนท่านอาการดีขึ้นแล้วก็กลับมา มิวสัญญาว่า คราวนี้จะตั้งใจเรียน ตั้งใจอ่านหนังสือ”

“ไม่ได้จริงๆ มิว พ่อผมป่วย ผมคงอยู่ต่อไม่ได้”

มธุรินสะบัดมือออก หน้างอแง จ้องมองชายหนุ่มอย่างตัดพ้อ “คุณไม่เคยรักมิวเลยใช่ไหมคะ ถึงมาทักกันแบบนี้”

“ผมจำเป็น เข้าใจผมหน่อยเถอะนะ ผมต้องช่วยพ่อดูแลบริษัท อีกอย่างวิธีลีชของผมก็ผ่านแล้ว ตัวก็จองแล้ว แต่ผมสัญญาว่าช่วงที่บินกลับมา รับปริญญา ผมจะมาหาคุณ”

“คุณก็คิดถึงแต่เรื่องของตัวเอง แล้วมิวล่ะคะ เอามิวไปทิ้งไว้ที่ไหน”

ใบหน้าเย็นชาของอีกฝ่ายทำให้ภูรินทร์นิ่ง เขาริบคว้ามือหล่อนมากุมไว้

“อย่าทำแบบนี้สิ ผมรักคุณนะ คุณก็รู้ว่าบริษัทนี้สำคัญต่อครอบครัวผมขนาดไหน เราจะแพ้บริษัทอื่นไม่ได้”

เขาหมายถึงความขัดแย้งระหว่างสามตระกูลที่ซบเคี้ยวกันมาตลอดหลายปี แม้ว่าตอนนี้ความรู้สึกนั้นจะลดลงมากหลังจากซัยภักดิ์กับนภัสสรเป็นแฟนกัน

“มิวไม่สน” มธุรินสะบัดมือออก หลังน้ำตาออกมา

ภูรินทร์มองแฟนสาวอย่างตัดพ้อ “มีเหตุผลหน่อยสิมิว”

“มิวรักคุณ แต่คุณไม่เคยคิดถึงจิตใจมิวเลย ถ้าคุณกลับเมืองไทยคนเดียวแล้วคนทางนี้จะมองมิวยังไงคะ ทุกคนก็ต้องคิดว่ามิวถูกคุณทิ้งเพราะว่ามิวเรียนไม่จบ ภูใจร้ายมาก”

“แต่คุณก็รู้ว่าผมไม่มีวันทิ้งคุณ ไม่ว่าตอนนี้หรือว่าเมื่อก่อนผมก็ยังรักคุณเหมือนเดิม”

“งั้นคุณต้องเลือก ระหว่างมิวกับบริษัท ใครจะสำคัญกว่า แต่ถ้าคุณกลับเมืองไทยล่ะก็ เราสองคนขาดกัน”

ลวิตรายังไม่ทันเข้าห้อง บานประตูก็ถูกเปิดออกด้วยมือของรุมเมตสาว สภาพเพื่อนรักดูอิดโรย ขอบตาคคล้ำ ยูอินใช้ฟองน้ำอุดหูทั้งสองข้างเพื่อปิดกั้นมลภาวะทางเสียง เมื่อเห็นหล่อนก็รีบดึงลวิตราเข้าไปด้านใน

“เกิดอะไรขึ้นหรือยูอิน ทำไมปานนี้ยังไม่นอนอีก ไหนว่าข้างานกะตึกไม่ใช่หรือ”

รุมเมตคนนี้เป็นคนเกาหลิและทำงานพาร์ทไทม์กะกลางคืน เพื่อนำเงินมาเรียนหนังสือ ดังนั้นช่วงหัวค่ำจึงเป็นช่วงที่ยูอินเข้านอนเร็ว

“ก็ย้ายผู้หญิงห้องข้างๆ นะสิ พี่เจอริงกันตั้งแต่สองชั่วโมงที่แล้ว จนปานนี้แล้วยังไม่หยุดอีก ฉันเอาหมอนปิดหูก็แล้ว ใส่เอียร์ปลั๊กก็แล้ว แต่ผนังห้องก็ยังสะเทือนตลอดเวลา”

ลวิตราอ้าปากค้าง มองผนังห้องที่สั่นสะเทือนรวมถึงเสียงที่ดังลอดผ่านผนังมา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่คนข้างห้องมีกิจกรรมเข้าจังหวะ นับตั้งแต่ลวิตราย้ายเข้ามาอยู่ห้องนี้ก็ได้ยินรุมเมตบ่นอยู่เสมอ หล่อนเองก็เคยได้ยินกับหูหลายครั้ง

“ตาลช่วยไปบอกเขาหน่อยได้ไหม ไหนๆ ก็คนไทยเหมือนกัน”

ผู้หญิงข้างห้องไม่ใช่ใครอื่น เป็นคนที่ลวิตรารู้จักดี เพราะคือหวานใจตัวจริงของภูรินทร์ที่มีชื่อว่ามธุรินนั่นเอง

“เฮ้ย...ไม่เอาอะ เขาอาจจะกำลังปรับความเข้าใจกับแฟนอยู่ก็ได้”

“โนะๆ คนนี้ไม่ใช่แฟน”

ลวิตราอ้าปากค้างอีกหน หันมองยูอินตาโตราวกับไข่ห่าน ก่อนที่เพื่อนจะเฉลยข้อสงสัยให้

“ฉันเปล่านะ ไม่ได้แอบดู แต่บังเอิญสองคนนั้นพีดกันหน้าเนียตั้งแต่ออยู่ในลิฟต์ทั้งที่ฉันยืนหัวโต่อยู่ในนั้นด้วย อี! ทำอะไรไม่เกรงใจคนอื่นเลย ทั้งล้วงทั้งควักหน้าเกลียดที่สุด”

หญิงสาวหลุดหัวเราะ แต่พอเห็นสีหน้ายูอินที่เหมือนสะอิดสะเอียนแล้วก็ขำไม่ออก สิ่งที่ลวิตราติดใจคือผู้ชายในห้องเป็นใครกัน

“เธอแน่ใจหรือว่าคนในห้องไม่ใช่แฟนเขา”

นับตั้งแต่ช่วงเช้าที่กานต์รวีโยนระเบิดเรื่องภูรินทร์จะกลับเมืองไทย ลิวิตราาก็แทบนั่งไม่ติด หล่อนรีบสืบข่าวว่าภูรินทร์จะกลับเมืองไทยจริงหรือไม่ สุดท้ายทุกอย่างก็ยืนยันชัดเจน คุณหญิงศัลย์ปวยเป็นข่าวดังลงหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เขาหมดสติกลางที่ประชุมผู้บริหารจึงถูกนำส่งโรงพยาบาลในทันที และเพราะเหตุนี้เองลูกชายถึงต้องกลับเมืองไทยด่วนที่สุด ภูรินทร์จ้องตัวเพื่อกลับเมืองไทยในอีกสองวัน นักเรียนไทยแทบทั้งมหาวิทยาลัยพากันซุบซิบถึงเรื่องนี้ สิ่งลิวิตรากลัวก็คือภูรินทร์อาจขอแฟนสาวแต่งงานแล้วบินกลับเมืองไทยพร้อมกัน แต่กลับมีข่าวลือมาอีกว่าทั้งคู่ทะเลาะกันเสียงดังลั่นโรงอาหาร

“แน่ใจสิ นันมันหนุ่มหล่อล่ำที่มีรอยสัก ที่ฉันเคยบอกว่าเซ็กซี่มาก จำได้ไหม”

หนุ่มคนนั้นมีชื่อว่าปฐวี ชื่อที่ชาวต่างชาติเรียกคือปีเตอร์ ยูอินมักจะชมว่าเซ็กซี่ ปฐวีมีรอยสักรูปมังกรอยู่ตรงหัวไหล่ แถมเขายังเจาะหูข้างหนึ่งตามสมัยนิยมอีกด้วย ลิวิตรา รู้จักอีกฝ่าย จากกิตติศัพท์ที่นักเรียนไทยที่นั่นเล่าให้ฟังแต่ไม่เคยคุยกันสักครั้ง

ปีเตอร์เจ้าชู้จะตาย แถมบ้าพลังมาก ได้ยินว่าเขาเคยนอนกับผู้หญิงคืนเดียวตั้งเจ็ดคน

กิตติศัพท์นี้อาจจะนำดึงดูดสำหรับผู้หญิงบางคนที่ชอบนักล่าแต่้ม แต่สำหรับผู้หญิงเวอร์จินลิมิเต็ดอดิชั่นอย่างลิวิตราแล้ว หล่อนพยายามหนีให้ห่าง หล่อนเกลียดผู้ชายเจ้าชู้ แยกก็คือปฐวีเป็นลูกพี่ลูกน้องของภูรินทร์

“ตาลช่วยไปบอกสองคนนั้นให้พักหายใจหน่อยได้ไหม ไม่อย่างนั้นวันนี้ฉันคงทำงานไม่ไหวแน่ ดูลิ เอาอีกแล้ว”

เสียงกระแทกหัวเตียงตามด้วยเสียงกรีดร้องอย่างสุดขีดเมื่อมธุรินถูกส่งออกไปชมโลกพระจันทร์ตามด้วยดาวเสาร์ ก่อนที่เสียงครางจะสิ้นสุดลง ลิวิตราหันมาตบปากเพื่อน

“สงสัยคงหมดยกแล้วมั้ง เธอไปนอนเถอะ”

“หวังว่านะ เมื่อครูนี้อีกแบบนี้ แต่แล้วก็เริ่มใหม่...”

ยูอินยังพูดไม่ทันจบ จู่ๆ เสียงกระแทกก็ดังขึ้นอีก ลิวิตรายกมือปิดหู ยูอินสิ้นศรัทธา เดินไปที่เตียงของตนและหุบหมอนหนุนมาปิดหน้า ลิวิตราตรงเข้าไปที่โต๊ะของตนหุบหูฟังชนิดเก็บเสียงขึ้นมาเสียบใส่ไอพอดแล้วเปิดเพลงเบาๆ ส่งให้

“ใช้นี่เถอะยูอิน อาจพอช่วยได้”

“นี่ตาลจะไม่ไปเคาะห้องให้ฉันจริงๆ หรือ”

“ขอโทษนะยูอิน ฉันไม่กล้า คราวที่แล้วที่โดนต่ายงหลอนไม่หาย เธอใช้นี่เถอะนะ เพื่อจะดีขึ้น เราทำเป็นไม่ได้ยินก็แล้วกัน”

ครั้งก่อนหน้านี้อิวิตราทำที่ไปขอยืมของ หล่อนเคาะเป็นลิบทีเดียวเพื่อให้อีกฝ่ายหยุด แต่สิ่งที่ตอบกลับมาก็คือคำต่าแบบหยาบคาย แถมมธุรินยังปิดประตูกระแทกใส่หน้า ครั้นพอยูอินไปเคาะ คู่ขาของหล่อนก็เปิดอกมาแล้วกวักมือเรียก สองสาวไซเอเชียจึงรีบกลับห้องตัวเองแล้วลงกลอนอย่างรวดเร็ว

เพื่อนสาวชาวเกาหลียื่นหน้าออกจากหมอนพร้อมกับรับหูฟังไปสวม ลิวิตราเดินไปนั่งบนเตียงของตนบ้าง หล่อนหุบหูฟังอันเล็กขึ้นมาสวม และเปิดโปรแกรมฟังเพลง สายตามองไปยังผนังห้องที่ยังมีเสียงเล็ดลอดออกมาอย่างต่อเนื่อง

หล่อนเคยสงสัยเสมอว่าเพราะอะไรภูรินทร์ถึงได้ปักใจกับมธุรินนัก ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายไม่ใช่คนดี มธุรินมาจากครอบครัวที่ร่ำรวย บิดาชื่อว่ามีกร เป็นเจ้าของบริษัทส่งออก มารดาเป็นคนมีชื่อเสียงในวงสังคม พอลูกสาวมาที่นี่กลับไม่ค่อยเข้าเรียน เอาแต่เที่ยวเตร่ไปวันๆ เพื่อนร่วมคณะต่างพากันบอกว่ามธุรินแทบไม่เคยโผล่หัวไปเรียน ชีวิตแต่ละวันคือออกไปช้อปปิ้ง เดินเฉิดฉายอยู่ท่ามกลางแหล่งช้อปปิ้ง ตกกลางคืนก็ออกไปแฮงค์เอาต์กับเพื่อน

มธุรินเอาแต่ใจตัวเอง แต่อยู่ต่อหน้าภูรินทร์ทำตัวอ่อนหวานน่ารัก และช่างเอาใจ ลวิตราแอบเห็นอีกฝ่ายไปจ้างแม่บ้านให้ปอกผลไม้ให้แตกลิบ อ้างว่าทำเองทุกอย่าง รวมถึงอาหารกลางวันหน้าตาน่ากินนั่นด้วย มธุรินก็จ่ายเงินให้แม่ครัวร้านอาหารจีนเป็นรายเดือน

นอกจากเที่ยวเตร่แล้ว สิ่งที่รับไม่ได้สุดๆ ก็คือ มธุรินเปลี่ยนคู่นอน เป็นว่าเล่น ทันทีที่ภูรินทร์กลับห้องไป หญิงสาวก็จะออกไปดื่มสังสรรค์กับเพื่อนๆ หลังจากดื่มจนเมาก็จะพาผู้ชายกลับมาค้ำและทำเสียงดังไม่เกรงใจ คนข้างห้อง ยูอินเคยแอบไปฟ้องเจ้าของหอพักให้ขึ้นมาตักเตือน แต่สุดท้าย มธุรินก็ใช้เงินปิดปาก รวมถึงยกเครื่องสำอางชุดใหญ่ให้ เจ้าของหอพักจึงไม่มาอวแวนอีก

หญิงสาวหยิบกระเป๋าใส่ตางค์ขึ้นมา ดึงรูปถ่ายที่ซ่อนเอาไว้ด้านหลัง บัตร มันคือรูปถ่ายสมัยมัธยมศึกษาปีที่หก สีของกระดาษเก่าจนซีด แต่ภาพหนุ่มน้อยในต่อนั้นยังจำติดตรึง สมองนึกถึงคำพูดของกานต์วีเมื่อตอนเช้า

‘จะทำอะไรก็รีบทำเถอะ ไม่อย่างนั้นแกลจะไม่มีโอกาส’

เสียงข้างห้องหยุดไปแล้ว เมื่อลวิตราลืมตาขึ้นก็เป็นเวลาห้าทุ่มครึ่ง พอติบพอติ หล่อนผลอหลับทั้งๆ ที่ใส่หูฟัง กายเมื่อยขบจนต้องบิดตัว รุมเมตสาวแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วและกำลังดื่มกาแฟ เตรียมตัวไปทำงาน ลวิตราลุกขึ้นไปที่ตู้เย็น หยิบแซนด์วิชที่ซื้อติดมือมาจากข้างนอกส่งให้

“ฉันซื้อมาฝาก เธอเอาไปกินที่ทำงานสิ”

“ขอบใจนะ” ยูอินตบเบา มองลวิตรา “ฉันขอโทษนะที่เมื่อครู่นี้หงุดหงิดไปหน่อย ความจริงมันไม่เกี่ยวอะไรกับตาลเลย ถึงจะเป็นคนไทย แต่ก็ไม่ใช่เพื่อนด้วยซ้ำ”

“ฉันเข้าใจ ไม่ต้องคิดมากหรอก ฉันส่งสารเธอ คงเหนื่อยมาก รีบไปทำงานเถอะ เดี่ยวฉันเปิดประตูให้นะ”

ลิวิตราลุกขึ้นเดินไปส่งเพื่อนที่หน้าห้อง

ยูอินโบกมือ หยิบโคตขึ้นมาสวมทับ อากาศตอนดึกหนาวมาก ดั่งนั้น นักศึกษาต่างชาติน้อยคนที่จะชอบทำงานกะดึก แต่สำหรับยูอินแล้วชินกับอากาศแบบนี้ เพื่อนสาวเล่าว่าที่เกาหลีตอนหน้าหนาวเย็นทรมาณยิ่งกว่านี้ ค่าจ้างที่มากกว่าเดิมเกือบเท่าตัวทำให้ยูอินทนลำบาก...ครอบครัวหญิงสาวที่เกาหลีไม่ได้ร่ำรวยนัก ดังนั้นงานอะไรที่ทำแล้วแบ่งเบาภาระได้ยูอินก็จะทำ หญิงสาวมองตามเพื่อนรักที่เดินลงบันไดไป ขณะกำลังเข้าห้อง บานประตูที่อยู่ติดกันก็เปิดออกมาพอดี

“จะรีบไปทำไมคะปีเตอร์ ค้างที่นี่ดีกว่า”

เสียงหวานใสดังลอดออกมา เมื่อลิวิตรา มองเข้าไปก็เห็นมธุรินสวมชุดนอนเนื้อบางเบาเย็นโพล่าย้วยวนอยู่ ปลิววิหุตุตรงประตูแต่ถูกอีกฝ่ายยื้อไว้

“ผมบอกแล้วไงว่าวันนี้ไม่ได้ มีงานค้าง ยังทำไม่เสร็จ”

“ยังไม่หมดแรงอีกหรือคะ ถึงจะได้รีบไปทำงาน”

“แรงผมยังเหลือเฟือ ถ้าไม่คิดว่าพรุ่งนี้ต้องส่งงานให้พ่อ เรามาต่อกันทั้งคืนก็ยังไหว”

“ไว้โห. มานะคะ มิวจะรอ”

สาวร่างบางยื่นหน้ามาหอมแก้มพอดีใหญ่ ปลิววิโอบร่างกึ่งเปลือยเอาไว้ ใช้มือขยักกันหญิงสาวอย่างมันเขี้ยว ไมทันสังเกตว่ามีบุคคลที่สามยืนอึ้งอยู่ ลิวิตราขาแข็งทื่อเมื่อเห็นโชว์ติดเรตตรงหน้า เมื่อชายหนุ่มหันหน้ามา หล่อนก็สะดุ้งรีบเดินเข้าห้อง แต่ชายหนุ่มกลับเอื้อมมือมายันประตูเอาไว้

“คนไทยหรือเปล่าครับ”

หล่อนอึ้งไม่รู้จะตอบชายหนุ่มดีหรือไม่ แต่ปลิววิกกลับฉีกยิ้มหวาน เขาเป็นคนมนุษยสัมพันธ์ดีแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพราะเหตุนี้เองจึงเป็นที่สนใจของผู้หญิงแทบทั้งมหาวิทยาลัย

ชายทั้งสองคนหล่อเหลาด้วยกันทั้งคู่ แต่นิสัยกลับต่างกันอย่างสุดขีด

ภูรินทร์นั้นเหมือนเจ้าชายน้ำแข็ง ผู้หญิงคนเดียวที่เขายอมยืมให้คือมธุรินเท่านั้น แต่ปฐวีไม่เหมือนกัน เขาผูกมิตรกับผู้หญิงทุกคนในมหาวิทยาลัย ทั้งคนจนคนรวย

“คะ คนไทย”

“ผมขอโทษด้วยที่ทำให้เสียงดัง คุณคงไม่ว่าอะไรใช่ไหมครับ”

ลิวตราก็ตรึมตีปากจนเกือบห่อเลือด มือกำแน่น นึกถึงเสียงกิจกรรมเข้าจังหวะเมื่อครูแล้วก็หน้าแดงช้ำขึ้นมา หล่อกับยูอินต้องใช้อุปกรณ์ทุกอย่างเพื่อปิดหูกันเสียงนั้นออกไป

“คะ”

“ถ้ามีโอกาส เราไปดื่มกาแฟกันบ้างนะครับ ผมชื่อปฐวี เรียกผมว่าปีเตอร์ก็ได้ เราเป็นคนไทยเหมือนกัน”

หญิงสาวมองมือเรียวที่ยื่นมาตรงหน้าก่อนจะอำปากค้างแล้วรีบหุบลงจับ ยังกคิดว่าเมื่อครู่นี้เกิดอะไรขึ้นในห้องก็อดเบ้หน้าไม่ได้

“อย่าดีกว่าคะ ฉันว่าคุณมัวคงไม่สนใจแน่ๆ เธอไม่ชอบให้ผู้ชายไปนั่งดื่มกับคนอื่น ลาก่อนนะคะ หวังเราคงไม่ต้องพบกันอีก”

สาวร่างบางกระแทกประตูใส่หน้า หล่อกันเอนกายหลังพิงประตูแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ บ่นพึมพำคนเดียว

“ทุเรศที่สุด เพิ่งปามป้ามกับผู้หญิงมาแล้วมาป้อคนอื่นหน้าตาเฉยชาตินี้อย่าได้เจอกันอีกเลย เจ้าประคุณ...”

๒

“ทำไมแกไม่บอกพี่ๆไปเลยล่ะว่ายายมีวคบซ้อน”

กานต์รวีโพล่งขึ้นอย่างไม่พอใจ เมื่อได้ยินเรื่องที่ลวิตราเล่าให้ฟังในวันรุ่งขึ้น เพื่อนรักตาลีทโหลเพราะอดนอน แม้กิจกรรมเข้าจ้งหวะจบลงแล้วแต่เสียงสะท้อนในหูยังดังก้อง

“คบเป็นโหลต่างหาก ไม่ใช่แค่สองนะ แกลองนับดูสิ ที่เห็นๆ ก็เกินสิบ” ณ์ทกรออกความเห็น

ทุกคนต่างรู้นิสัยมธุรินเป็นอย่างดี ทั้งจากที่ลวิตราเล่าให้ฟังและที่เห็นเอง แต่ที่ทุกคนอดที่งไม่ได้ก็คือมธุรินลับรางเกงเหลือเกินจนแพนอย่างฎรินทร์ไม่เคยรู้

“ถึงพูดไปพี่ๆก็คงไม่เชื่อ เผลอๆ อาจจะโกรธด้วยซ้ำ”

“จะโกรธได้ยังไง ในเมื่อแกยังไม่เคยพูดกับเขาสักประโยค มัวแต่ถ้ามอมองอยู่ได้” กานต์รวีชกโหลเพื่อนเบาๆ

“แรงอะ ฉันไม่ได้ถ้ามอมองนะ”

“แต่แกก็สองพี่ๆจากหน้าต่าง ฉันว่างานนี้แกต้องบอก มีอย่างทีไหน

แฟนประกาศว่าจะกลับเมืองไทยทั้งที่แทนที่จะไปอังกฤษ แต่นี่กลับพาผู้ชายคนอื่นไปปามป้ามที่หอเซ็กซี่น่ะ”

“เขาอาจจะเครียดก็ได้ล่ะ”

“มองโลกในแง่ดีเกินไปแล้วจะขยายตาล นี่ยาบอกนะว่าเกิดว่าเสียงราวกับโลกถล่มที่แกกับยูอินไต้ยีน คือเสียงเขาช่วยกันย้ายเตียงจัดเฟอร์นิเจอร์ใหม่กันนะ” ฉันทกรก่อน

“โอ้... แหนะสิ ฉันไม่ได้ใส่ชื้ออย่างนั้นหรอกนะ ฉันรู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร”

“แต่แกก็ยอมให้ชายในฝันโดนสวมเขาโดยไม่ยอมบอกความจริงเหี้ยม ฉันไม่เข้าใจจริงๆ แอบถ่ายรูปเพื่อจะเปิดโปงยายแม่มดนั่น แต่สุดท้ายดันป้อดไม่กล้า ทำไม่ไม่แกลังส่งผิดไปล์กรูปสองรูป ยาหยีพี่ภูของแกจะได้ตาลว่างเสียที”

“ฉันไม่อยากเห็นพี่ภูเสียใจ”

กานต์รวีโอบไหล่เพื่อน เอียงหน้าเข้าชิด พูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “แล้วคิดหรือว่าถ้าเขารู้ทีหลังว่าโดนสวมเขาแล้วจะไม่เสียใจ ทำแบบนี้เหมือนฆ่ากันทั้งเป็น”

“เกิดคิดว่าพี่ภูจะฟังฉันหรือ ขนาดตอนนั้นมีคนไปฟ้อง พี่ภูยังโกรธจนไม่มองหน้า นับประสาอะไรกับคนที่เขาเกลียด”

เคยมีเพื่อนในคณะเดียวกันเคยพูดเรื่องนี้ให้ฟัง แต่แล้วมธุรินก็บีบน้ำตาจนมธุรินหัวใจอ่อน สุดท้ายก็กลายเป็นเข้าใจว่าเพื่อนคนนี้จงใจให้ร้ายหล่อนทั้งที่ไม่มีมูลความจริง

“แกจะเล่นบทฮีแอบไปอีกนานแค่ไหน แอบรักมาตั้งแต่ประถม จนตอนนี้ก็ยังแอบเดินตามต้อยๆ เป็นฉันนะ จะถือโอกาสนี้แกรนด์โอเพนนิ่งไปเลยว่าแฟนเขาเป็นนางวันทอง แล้วก็อาสาปลอบใจ ยอมให้เขาชบอกนุ่มๆ แทน” ฉันทกรโพล่งขึ้น

“ฉันกลัว”

“กลัวทำไมตาล”

“ไม่รู้สิ แค่นึกถึงหน้าพี่ภูตอนนั้น แข็งขาก็อ่อน ลื่นพินกันไปหมดแล้ว”

“จิ้งนางยาพี่ภูเลยดีใหม่ แล้วก็ปล้ำซะ จากนั้นก็ถ่ายรูปเป็นหลักฐาน บังคับให้เขาแต่งงาน”

ณัทรพุดติตตลก แต่ลวิตราไม่ช้า หล่อนหน้าบุดั้ง

“จะบ้าหรือ”

“เอาดีกว่า ให้ไอ้แชนชู่ดูไฟยิปซีให้ เพื่อแแก่จะได้ตัดสินใจง่ายขึ้น”

“เออ จริงด้วย” ลวิตราตาวาว แม้ว่าหล่อนจะเป็นนักเรียนนอกแต่กลับเชื่อเรื่องดวงเป็นที่สุด ทุกเช้าก่อนจะออกจากหอพักหล่อนต้องกดเข้าเว็บดูดวงเพื่อทำนาย ยังมีเพื่อนเป็นหมอดูไฟยิปซีแมนๆ แล้ว ลวิตราก็เชื่อมากขึ้นกว่าเดิม

“เอาแล้วไง หาเรื่องให้ฉันแล้วใหม่ละ คุณกันอยู่ดีๆ หาเรื่องให้ฉันเองค์ลง”

ณัทรบ่นพึมพำแต่ไม่จริงจังนัก เพื่อนรักพุดเสมอว่าหลังดูไฟยิปซีหรือดูดวงจะต้องเสียพลังงาน ทุกครั้งหลังดูดวงก็จะต้องนอนพัก

“เอาน่า สงเคราะห์ตาลมันหน่อย จะได้มีกำลังใจ”

“ก็ได้ๆ แต่ถ้าไฟออกมาว่ายังไง แแก่ต้องเชื่อแล้วทำตามทุกอย่างนะ”

“เชื่อสิ ทำไมจะไม่เชื่อ ก็แชนชู่ดูดวงให้ทั้งที”

“นั่นมา...มานั่งนี้แล้วก็หลับ วันนี่แม่หม่อารมณ์ดี จะทำนายดวงชะตาด้วยไฟยิปซี เอาให้เลิศเจดไปสามโลกเลย”

ลวิตรากระเถิบมานั่งตรงหน้า ทั้งสามกำลังอยู่ในร้านกาแฟไม่ไกลจากมหาวิทยาลัย ณัทรหยิบไฟขึ้นมาแล้วส่งให้ หญิงสาวอริษฐานแล้วหลับใหลวางลงก่อนจะใช้มือซ้ายตัดออกเป็นสองกอง

“ที่นี่ก็อริษฐานด้วยนะยะ ไฟจะได้แม่นๆ แแก่จะได้รู้สักทีว่าชะตาชีวิตช่วงนี้เป็นยังไงบ้าง รวมถึงเรื่องความรักค้างปีของแแก่กับพี่ภูด้วย จะรุ่งหรือจะร่วงให้ไฟบอก”

หญิงสาวหลับตาอธิษฐาน ภาพของชายหนุ่มในฝันเด่นชัด ทั้งรอยยิ้ม
ใบหน้า รวมถึงอิริยาบถของเขาทุกอย่าง

“เจ้าประคุณ ขอให้ลูกได้รู้เสียที่ว่าพี่ภูคิตยงใจ ลูกควรจะทำยังไงต่อไปดี”

กานต์รวีกระเถิบมานั่งใกล้ๆ ลิวิตราที่นั่งซึ่มกะทือมาเกือบสิบห้านาที
แล้ว ขณะที่แม่หมอบอย่างฉันทกรเองก็เครียดจัดจนขอกลับไปนอนพักที่ห้อง

“แกโอเคหรือเปล่าตาล”

ลิวิตราเงยหน้าขึ้น ขอบตาแดงก่ำ ต้องโทษไฟบิขี้เจ้าปัญหา แรกที่
เดี๋ยวทั้งสามคิดว่าเป็นการดูตวงเล่นๆ เพื่อหาคำตอบว่าควรจะทำยังไงกับ
เรื่องภูรินทร์ดี แต่พอเปิดไฟทั้งหมดลิบใบและเห็นคำทำนาย สีหน้าของ
หมอดูก็ซีดสนิท

“ไฟไม่ค่อยดีเลยอะแก หรือว่าเราล้างไฟแล้วค่อยดูใหม่วันหลัง”

ลิวิตราหยุดมือเพื่อนที่กำลังจะล้างไฟ คะยั้งกะยอให้ฉันทกรทำนาย
ต่อ แต่พอได้ยินความหมายที่ออกมาทั้งหมด หล่อนกลับเป็นฝ่ายนั่งอึ้ง

“ฉันไม่เป็นไร”

“แกไม่ต้องไปเชื่อไอ้เนนซีมากหรอกนะ วันนี้มันอาจจะก้าวทำออก
จากบ้านผิด ไฟก็เลยไม่แม่น มันก็บอกตั้งแต่แรกแล้วไงว่าให้ล้างไฟแล้ว
ค่อยดูใหม่วันหลัง”

“แต่ไฟทุกใบทำนายออกมาทางเดียวกันหมดเลยนะกานต์”

ไฟบิขี้ที่ฉันทกรทำนายให้เป็นการดูแบบลิบใบ หรือที่เรียกว่า The
Celtic Cross ไฟบิขี้มีทั้งหมดเจ็ดลิบแปดใบ วิธีการดูไฟแบบนี้คือให้ผู้ดู
ลบบไฟทั้งหมดแล้วตัดด้วยมือข้างที่ไม่ถนัด ผู้ทำนายจะเลือกมาลิบใบ ไฟ
ใบแรกที่ลิวิตราเลือกได้ก็คือ The Fool

“ก็นั่นละ แกก็อย่าไปเชื่อมาก ก็เห็นอยู่ว่าไอ้เนนซีมันกึ่งขนาดไหน
มันก็ดูมั่วๆ ไปเรื่อย หลอกเงินลูกค้าไปวันๆ”

“ถ้ามันจริงจะมีลูกค้ำมาเข้าคิวดูเยอะขนาดนี้หรือ”

ฉันทกรใช้เวลาว่างทำนายดวงด้วยไพ่ยิปซี เพื่อนรักมักจะเปล่งกายเป็นแม่หมอสาวในชุดโบฮีเมียนต้อนรับลูกค้ำอยู่เสมอ กิตติศัพท์เลื่องลือไปทั่วจนมีลูกค้ำต่อคิวกันยาวเหยียด

“ฉันว่าแกหมกมุ่นเกินไป ที่เราคิดอยู่คือจะบอกหรือไม่บอกความจริงให้พี่ภู่รู้ไม่ใช่หรือ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับที่แนนซึ่งทำนายด้วย ฉันว่ามันไร้สาระมากๆ”

คำทำนายที่ฉันทกรบอกก็คือ ลวิตราจะมีอันเป็นไปในสามเดือน ดวงของหล่อนจะตกลงเรื่อยๆ ประสบเคราะห์กรรมต่างๆ นานา จนถึงจุดสิ้นสุด สิ่งเดียวที่จะช่วยได้คือรักแท้จากคนที่หล่อนรัก

ไพ่ที่หล่อนจับได้คือ The Fool อันหมายถึงตัวของลวิตรานั่นเอง หล่อนแอบรักภูรินทร์มาหลายปี แม้จะเป็นรักข้างเดียว แต่หญิงสาวก็ห้ามตัวเองไม่ได้ ไพ่ใบสุดท้ายคือ The Death ซึ่งปกติแล้ว ในเวลาทำนายอาจจะไม่ได้หมายถึงความตายเสมอไป แต่ก็หมายถึงความสูญเสีย การสิ้นสุดของบางอย่าง ความยากลำบากและผิดหวัง คำทำนายของฉันทกรก็คือลวิตราจะต้องแต่งงานให้เร็วที่สุดเพื่อให้หลุดพ้นเคราะห์กรรมที่จะเกิดขึ้น ไม่เช่นนั้นหล่อนจะต้องถึงแก่ความตายภายในสามเดือน

“ฉันจะแต่งงานกับพี่ภู่ได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่เคยรักฉัน แค่น้ำยังไม่มองด้วยซ้ำ”

ลวิตราหลังน้ำตาออกมา ตลอดสองปีที่ผ่านมาเรียนที่นี้ ภูรินทร์ไม่เคยมองคนอื่น ทุกครั้งที่แอบเห็นเขาโอบประคองแฟนสาว หัวใจหล่อนก็เจ็บแปลบ สาเหตุที่ลวิตราไม่กล้าบอกความจริงก็เพราะกลัวว่าเขาจะตะคอกใส่หน้าแบบวันนั้น และยิ่งรู้ว่าหล่อนคือน้องสาวของลวักคร คนที่เคยเอาชนะเขาและกลายเป็นตัวแทนโรงเรียน เขาคงจะยิ่งโกรธมาก

“อย่าคิดมากนะ เดี่ยวรอให้อั๊นแนนซึ่งตื่นแล้วดูอีกสักหนจะเป็นไรไป”

“ไม่ได้นะกานต์ ไผ่ยิปซีดูได้อาทิตย์ละครั้งเท่านั้น เขาว่าถ้าดูบ่อยเกิน

จะไม่ได้”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไง มองแกนั่งถอนหายใจเฮือกๆ แบบนี้นะหรือ”

“ฉันควรทำไงดี”

“ทำไมไม่บอกพี่ๆ ไปเลยว่าแกคิดยังไง แล้วก็เอารูปที่แอบถ่ายไว้ให้
เขาดูด้วย”

“แล้วถ้าพี่ๆ เกิดจำได้ว่าฉันคือคนที่ฉีกหน้าเขาตอนเด็กล่ะ”

“มันใจหน้อยสิ แกตอนนี้กับตอนนั้นไม่เหมือนกันสักนิด”

สมัยเด็ก ลวิตรามีผิวคล้ำ ฝ่าหน้ายื่นและเกยก้น หล่อนสวมแว่น
หนาเตอะเพราะสายตาสั้นตั้งแต่เล็ก แต่เมื่อเป็นวัยรุ่นมารดาก็ให้ไปตัดฟัน
รวมถึงทำเลสิก ตอนนี่จึงไม่ต้องใส่แว่นอีกต่อไปแล้ว ผมที่เคยสั้นก็ไว้ยาว
หลายคนบอกว่าเส้นผมของหล่อนสวยกว่าคนอื่นเพราะดกดำราวกับขน
นกกาหน้านุ่มๆ หล่อนคือสาวฮอตติดอันดับปีเนมหาวิทยาลัย แต่ติดปัญหา
ที่ลวิตราไม่เคยสนใจใครเลย หล่อนอาศัยเพื่อนทั้งสองคนเป็นเกราะกำบัง

“แต่ฉัน...”

“กล้าๆ หน้อย เอาจี้... เตี่ยวรอนเนสซี่ แล้วเรามาปรึกษาเรื่องแปลง
โฉมให้แกไปพบพี่ๆ วันพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้เลยหรือ”

“แหงสิ พี่ๆ ของแกกำลังจะกลับเมืองไทยอีกสองวัน ชินซึกซำมีหวัง
แกกินหัวแน่”

“ฉันยังไม่พร้อม”

“ไม่พร้อมวันนี้ก็ไม่ต้องพร้อมวันไหนแล้ว เชื้อฉันเถอะ แกทำได้ ขอ
แค่มั่นใจเท่านั้น”

ลวิตราพลี้อหลับไปด้วยความเครียด ท่ามกลางอากาศที่เย็นในตอน
กลางคืน ความอ่อนล้าทำให้หลับลึก ไม่รู้ตัวเลยว่านอกจากตนเองแล้วยังมี
บางอย่างอยู่ในห้องนอนแห่งนี้ด้วย

กลุ่มพลังงานที่ก่อตัวขึ้นเป็นรูปร่างของสุภาพสตรีสวมชุดราตรี สีเหลืองทองมั่งมีเสียง กระปรองบานพลิวซ้อนกันสองชั้นด้วยผ้าลูกไม้ ปักเลื่อมงดงามตระการตา ท่อนบนเป็นผ้าลูกไม้คลุมอยู่ด้านนอกทับชุด เกาะอกที่มีสายสปาเกตตีเล็กๆ คล้องตรงหัวไหล่ดูเก๋ไก๋

ปราณปรียาชอบชุดนี้ที่สุด ทุกครั้งที่หล่อนใส่ไปงานเต้นรำ ทุกคนเป็นต้องชมว่าสวย โบหน้างดงามแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอาง ผมสีดำตัดหยิก เป็นลอนๆ ด้วยโรลไฟฟ้า บนลำคอระหงมีสร้อยทองพร้อมจี้ทับทรวง ประดับอยู่ เงามโอรังแสงกำลังลอยไปมาบนพื้นห้องคล้ายกับการเต้นรำ แต่ต่างกันตรงที่ว่าเท่าทั้งสองข้างซึ่งสวมสั้นสูงไม่ติดพื้น

วิญญานของสุภาพสตรีวัยหกสิบแปดปีวาดลวดลายคล้ายกับอยู่บน ฟลอร์ ขณะที่คุณ่เดินคือวิญญานของคุณปู่ชาวอเมริกันที่เคยอาศัยอยู่ในตึก ข้างๆ นี้เอง เขาเพิ่งเสียชีวิตได้เพียงอาทิตย์เดียว วิญญานจึงยังไม่ไปผุดไป เกิด ปราณปรียาแหวะมาเย้ยมลวิตราหลายครั้ง เห็นว่าเขาชอบซ้อมเต้นรำ คนเดียว เมื่อเขาเสียชีวิตลง วิญญานทั้งสองจึงได้เต้นรำกัน

ร่างอวบที่มีผมขาวโพลนโค้งตัวอย่างสุภาพเมื่อเพลงจบลง ปราณ-ปรียาย่อตัวลงและไขว้ขาไปด้านหลังด้วยความอ่อนช้อย

“คุณคือผีที่สวยงามที่สุด”

“อู๊ย! อย่าพูดแบบนั้นสิคะ น่ากลัวออก ฉันไม่ใช่ผี ฉันแค่เป็นกลุ่ม พลังงานที่ล่องลอยไปมาต่างหาก ยินดีที่ได้เต้นรำกับคุณนะคะ”

หล่อนส่งยิ้มให้คนตรงหน้า จังหวะเดียวกับที่แสงสว่างสาดส่องลงมา จากเบื้องบนพร้อมกับเสียงระฆังที่ตั้งก้องกังวาน

“นั่นเสียงอะไรคะ”

“เสียงเรียก ถึงเวลาที่ผมต้องไปแล้ว คุณจะไปด้วยกันไหม”

ปราณปรียาเหลือบมองลวิตราที่นอนหลับอยู่บนเตียง หญิงสาว คือภารกิจสุดท้ายบนโลกใบนี้ และคราวนี้หวังว่าความหวังของหล่อนจะ สัมฤทธิ์ผล

“ยังคง ฉันยังมีเรื่องต้องทำ โชคดีนะคะ ขอให้คุณได้เจอกับภรรยา
คุณ เธอคงรอคุณอยู่”

ชายผมชาวโบกมือ เขาเดินเข้าไปท่ามกลางแสงสีขาวยัดจังก่อนที่
เส้นทางนั้นจะเปิดออก ถนนที่ทอดยาวไปสู่ตึกหูลูกตาโดยมีไฟสว่างราว
กับสปอตไลท์สาดส่องลงมา สุดทางมีประตู เมื่อเขาเอื้อมมือไปเปิด แสงก็
สว่างมากขึ้นกว่าเดิม

ปราณปรียามองผ่านแสงนั้นและเห็นชายคนนั้นผ่านประตูเข้าไป ก่อน
ที่ทุกอย่างจะจบลง หลอนก้มมองตัวเองและก็รู้ว่ายังไม่ถึงเวลา...แต่ทำไม
กันนะ เวลาของหลอนถึงได้ยังไม่มาถึง ปราณปรียาทอมตัวเองหลายครั้ง
สุดท้ายก็ได้คำตอบว่าเพราะสิ่งที่ปรารถนาตอนมีชีวิตอยู่ยังไม่สัมฤทธิ์ผล

การที่เพื่อนรักสามคน คือภาคภูมิ เทียม และเลอสรค์ยังคง
บาดหมางกันอยู่นั้นรังปราณปรียาเอาไ้เวียนโลกใบนี้...เอ...หรือว่าจะมีอย่าง
อื่นอีก ปราณปรียาไม่มีเวลาคิดทบทวนเพราะตอนนี้หญิงสาวที่หลอน
หมายตาเอาไว้กำลังตกอยู่ในความทุกข์ ลวิตรากำลังล่งเลว่าพรุ่งนี้จะไปเจอ
กับภุรินทร์ตามที่เพื่อนแนะนำดีหรือไม่ ปราณปรียาจึงต้องช่วย

ร่างเพรียวลอยเข้ามาใกล้ก่อนหยุดนิ่งข้างเตียง เฟ่งมองหญิงสาวที่
หลับสนิท...ลวิตราคือคนที่ถูกเลือก การแต่งงานระหว่างลวิตรากับภุรินทร์
จะทำให้ความบาดหมางของทั้งสามตระกูลสิ้นสุดลง

หลอนเกลี้ยเส้นผมที่ปรกอยู่ คราบน้ำตาที่ปรากฏอยู่บอกให้รู้ว่า
เจ้าตัวกำลังทุกข์

“ภู่จะรู้ไหมนะ ว่าทำให้หนูตาลຽงให้มากที่สุดแล้ว”

ปราณปรียาไม่ได้เพิ่งติดตามลวิตรา แต่ตลอดสิบปีมานี้ วิญญาณ
ของหลอนแผ่วนเวียน ความรักที่มีต่อหลานชายทำให้ปราณปรียาต้องคอย
ดูแลสารทุกข์สุขดิบของคนในสามครอบครัว โดยเฉพาะหลานชายแท้ๆ...
ภุรินทร์ควรจะได้ผู้หญิงที่ดีกว่านั้น แต่น่าแปลกตรงที่ไม่ว่าจะพยายามเข้า
ฝันสักกี่ครั้ง สุดท้ายภุรินทร์ก็ยังไม่ยอมเลิกกับมธุรินอยู่ดี

ปราณปรียาเฝ้ามองหญิงสาวทั้งสองคนที่มีเส้นทางชีวิตเกี่ยวพันกับ หลานชาย ขณะที่ลลิตราเป็นหญิงสาวน่ารัก เรียบร้อย อ่อนหวาน แต่มธุริน เหมือนแม่มด หล่อนคอยสุมเลือดสุมเนื้อและไถเงินให้ภุรินทร์บำรุงบำเรอ ด้วยข้าวของ รวมถึงวางแผนการจับหลานชายหล่อนให้อยู่หมัด แต่เรื่องอะไรหล่อนจะยอมให้หลานชายต้องตกนรกทั้งเป็น แผนกามเทพลือรักถึงได้เริ่มขึ้น แต่เพราะหล่อนเป็นกามเทพฝึกหัด ฝีมือจึงยังไม่แกร่งกล้า อีกทั้งลลิตราซึกแล้วไม่กล้าเผชิญหน้ากับภุรินทร์ตรงๆ

นี่คงเป็นโอกาสอันดี เพราะพอรู้ว่าภุรินทร์จะกลับเมืองไทย ลลิตรา จึงเริ่มร้อนใจและขอให้เพื่อนดูดวง ปราณปรียาแค่ใช้พลังนิดๆ หน่อยๆ เพื่อให้พ่อออกมาในทิศทางที่ต้องการ หลังจากนั้นหล่อนก็จะเริ่มต้นแผนการ ขั้นสุดท้าย

“ฝันอะไรอยู่จ๊ะ คนสวยของย่า ถึงเวลาแล้วนะจ๊ะ ที่หนูจะทำให้หนูของ ย่ามีความสุข ย่าจะปลุกพลังความกล้าในตัวหนูขึ้นมา”

ปราณปรียาคลี่ยิ้ม หยิบของในกระเป๋ากระโปรงออกมา หล่อนเคย ฝันว่าอยากเป็นนางฟ้าเสกอะไรก็ได้สารพัด แต่สิ่งที่หยิบออกมากลับเป็น แปรงปิดแก้มชนกระรอก

“ตายจริง นี่มันแปรงปิดแก้มนี่ แต่ไม่เป็นไร ใช้ได้เหมือนกัน”

ปราณปรียาอมยิ้ม ใช้แปรงชนเบาเนื้อนุ่มไล่ไปบนหน้าผาก ก่อนยื่น หน้าเข้าไปใกล้ เป่าลมหอมๆ ลงกลางกระหม่อม พลังลึซมพุดคล้ายกับเกลียว คลื่นเล็กๆ ค่อยๆ ไหลเข้าไปสู่ร่างตรงหน้า ภาพความฝันของหญิงสาว ปรากฏขึ้น ก่อนที่พลังของปราณปรียาจะทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปตาม ทิศทางที่ต้องการ แล้วกระซิบข้างหูคล้ายร้ายมนตร์

“หนูต้องลุกขึ้นมาสู้นะจ๊ะหนูตาล หนูกับภุต้องแต่งงานกันให้เร็วที่สุด”

“ไอ้ย มาปลุกอะไรกันแต่เช้านี้ตาล คนจะนอน”

ฉันทกรซึ่งยังงัวเงียอยู่ถูกเพื่อนรักเคาะประตูห้อง จึงเดินโง่งงมา

เปิดให้ สีน้าบูดขี้

“นี่มันเรื่องด่วน แกต้องช่วยฉัน”

“ช่วยอะไรอีกละยะ ฉันว่าง เมื่อคืนนี้คุยโทรศัพท์กับดารลิ่งถึงเที่ยงคืน”

ฉันทกรมีแฟนแล้ว เป็นหนุ่มตาน้ำข้าวและเป็นวิศวกรหน้าตาหล่อเหลา

ทั้งสองสัญญาว่าจะแต่งงานกันทันทีที่ครอบครัวของฉันทกรยอมรับได้

“แกต้องช่วยฉันนะเนนซี”

ฉันทกรเหลือบมองนาฬิกา แล้วทำหน้าเบ้ “งานมันเริ่มบ่ายสองนะแก
นี่มันหกโมงเช้า”

“แต่ฉันต้องการคำปรึกษาว่าจะแต่งงานยังไงดี ผมด้วย ฉันควรจะ
รวบรวมหรือเกล้าผมดี”

ฉันทกรกระแทกตัวลงบนเตียงพร้อมกับนอนหงายผลีงเพื่อนอนต่อ
ลิวิตราตามไปดึงคอเสื้อให้เพื่อนลุกขึ้น

“นะจ...น่า...แกอย่าเพิ่งนอนนะเนนซีผู้สวยที่สุดในสามโลก ช่วยฉัน
หน่อย ฉันอยากได้ความมั่นใจ”

“โธ่...มามั่นใจอะไรตอนนี้ละ ฉันไม่ไหว ตาลิมไม่ขึ้น ยูโนว!”

ร่างสูงทั้งตัวลงไปนอนอีก ลิวิตราบีบหน้าตาสะอื้น

“แกใจร้าย แคนี่ก็ไม่ช่วยหรือ รู้บ้างไหมว่าฉันร้อนใจกับสิ่งที่แก
ทำนายเพราะมันตรงกับที่นางฟ้าทูนหัวของฉันมาเข้าฝันพอดี”

ลิวิตราเคยเล่าให้เพื่อนฟังหลายครั้งว่าหล่อนมักจะฝันถึงสุภาพสตรี
คนหนึ่งแต่งตัวสวย และชอบสวมชุดเต็นท์ร่ากับรองเท้าส้นสูง บางครั้งก็มา

ในชุดลีแดงเพลิง บางครั้งก็มาในชุดลีซ็อกกิงฟังก์ ความใจดีทำให้หล่อนคิด
เอาเองว่านั่นคือนางฟ้าทูนหัว

“แกว่าฝันอะไรนะ”

“ฉันฝันเห็นที่ภูตัวเปื้อนเลือดเต็มไปหมด เขาถูกมิวฉลักไปให้รถชน
แล้วฉันก็ช่วยเขาไม่ทัน...”

ในฝันนางฟ้าทูนหัวทำให้หล่อนเห็นว่าเหตุการณ์สองอย่างกำลังดำเนิน

ไปพร้อมกัน ทางแรกคือปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างเดิม แต่บทสรุปคือ ภูรินทร์ต้องตายแล้วหล่อนก็จะตายตาม แต่ถ้าหล่อนเลือกเข้าไปหาภูรินทร์ ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้

“ฉันอยากไปพบพี่ภูก่อนที่เขาจะกลับเมืองไทย ฉันจะบอกความจริง เรื่องมธุรินให้เขารู้”

ลวิตราควักรูปปึกหนึ่งออกมาจากกระเป๋าถือ มันคือรูปที่หล่อนแอบถ่ายเอาไว้ตอนที่มธุรินพาผู้ชายมาค้าง รวมถึงการที่ผายนั่นออกไปปาร์ตี้กับผู้ชายนับไม่ถ้วนอีกด้วย

“ฉันเห็นด้วย แกตัดตัดสินใจถูกแล้ว เพื่อพี่ภูจะได้ไม่ต้องโดนหลอกอีก”

“แกจะช่วยฉันใช่ไหม”

“ช่วยสิ ไหนๆ แกก็จุดกระซอกฉันขึ้นมาจากเตียงแล้วนี่”

ลวิตรายิ้มกว้าง โผเข้ากอดเพื่อนรัก “ขอบใจมากนะเนนนี่ ขอบใจจริงๆ”

“ว่าแต่แกมีชุดที่จะใส่ไปงานนี้หรือยัง อย่าบอกนะว่าจะใส่เสื้อยืด กางเกงยีนตัวเดิมไปเจอพี่ภูนะ”

“มีแล้ว กานต์กำลังให้คนเอามาส่ง คงจะถึงในอีกสิบนาที”

ฉันทกรคลี่ยิ้มมองลวิตรา “แสดงว่าแกไปปลุกไอ้กานต์มันแล้วหรือ”

“ใช่ ตั้งแต่ตีห้า อาการเหมือนแกเบ๊บบเลย”

ฉันทกรหัวเราะ เอามือขี้หัวลวิตรา “ไม่รู้ละ ถ้างานนี้สำเร็จ แกต้องเลี้ยงสเต็กเนื้อแกะฉันกับไอ้กานต์ โหะฐานที่ทำให้ฉันต้องอดนอนและมีรอยคล้ำใต้ตา”

“ได้เลย ถ้าพี่ภูหันมาสนใจฉัน ฉันจะเลี้ยงพวกแกสามวันสามคืนเลย ที่เดียว”

“กานต์ แกว่าชุดนี้โอเคแล้วหรือยัง”

ลวิตรากระตุกแขนเสื้อเพื่อนอีกๆ เมื่อทั้งสามกำลังเดินเข้าไปในร้าน

อาหารที่จัดงานเลี้ยงอำลาภูรินทร์ ตลอดเวลาที่มาเรียนที่นั่นเขาเป็นนักศึกษาปริญญาโทที่ทุกคนรู้จัก ภูรินทร์มักจะช่วยเหลือรุ่นน้องในเรื่องต่างๆ อยู่เสมอ อีกทั้งนักเรียนไทยที่นั่นล้วนแต่รู้จักสนิทสนมกันอย่างดี

“สวย”

“เลิศมากที่สุดในสามโลก เชื่อฉันสิ”

ฉันทกรยื่นหน้ามาหา พร้อมกับแตะตรงหน้าผากลวิตรา ชุดที่สวมวันนี้ เป็นเสื้อยืดคอเต่าสีโอลด์โรสกับกางเกงสีครีมขาทำส่วนเข้าชุดกัน ด้านนอกเป็นเสื้อคลุมขนนกสีครีมแต่งลวดลายพลิ้ว วันนี้หญิงสาวแต่งหน้าจัดเต็ม ด้วยฝีมือของฉันทกร

“ฉันไม่ค่อยมั่นใจเลย ทำไมคนมองฉันแปลกๆ”

“เขากำลังตะลึงกับความงามของแกมากกว่า อย่าคิดมาก จำที่ฉันบอกได้ไหม แกต้องมั่นใจ สู้ๆ”

ลวิตราสูดลมหายใจลึก หล่อนสอดสายสายตามองหาคนที่ต้องการภายในงานเต็มไปด้วยนักเรียนไทยที่มาร่วมแสดงความยินดีและเลี้ยงส่งภูรินทร์ งานจัดเป็นปาร์ตี้แบบค็อกเทล อาหารจัดไว้เป็นชั้ม หญิงสาวเดินเข้าไปทักทายกับเจ้าของงานซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับภูรินทร์

“อ้าว...สาวๆ มาพร้อมกันเลยนะวันนี้”

“สวยดีค่ะพี่ดีก”

ทั้งสามยกมือสวัสดีรุ่นพี่ที่ชื่อตติยา

“วันนี้ตาลสวยเชียวนะ มีอะไรพิเศษหรือเปล่า”

คนถูกทักว่าสวยหน้าแดงก่ำอย่างเขินอาย ก่อนจะหันไปจับแขนเพื่อนเพื่อแก้เขิน

“พี่ดีกอะ ตาลไปไม่เป็นเลย”

“สวยจริงๆ ถ้าตาลแต่งแบบนี้ไปมหาวิทยาลัยนะ รับรองว่าหนุ่มๆ ตามเป็นพรวนมากกว่าเดิมแน่”

“ตาลคงไม่ไหวละค่ะพี่ รู้สึกเหมือนไม่เป็นตัวของตัวเองยังไงก็ไม่รู้”

ใบหน้าที่แต่งแค้นอย่างประณีต ริมนิปากทาลิปสติกสีแดงจัด รวมถึงแฟชั่นต่างอันที่ฉันทกรติดเพิ่มเข้าไปให้ ทำให้ลิวตราซึ่งมีนัยน์ตาลกลมโต และขนตาดกหนาอยู่แล้วยิ่งสวยเด่น

“มันไปใจไปเลยจ้ะว่าสวย เดี่ยวพอหนุ่มๆ มาถึงงานพี่จะแนะนำให้รู้จักนะจ๊ะ เพื่อจะมีใครเข้าตาน้องตาลบ้าง”

“ไม่เอาค่ะ ตาลขออยู่เงียบๆ ดีกว่า”

“อ้อ...พี่ลืมไป สามสาวก็จะกลับเมืองไทยด้วยใช่ไหม อย่างนี้ยูของเราก็เงียบไปเลยสิ กลับเมืองไทยกันหลายคน”

ลิวตราสอดสายสายตาหาคนที่จะกลับเมืองไทย แต่ยังไม่พบ แม้แต่ มรุณก็ยังไม่มาด้วย

“มองหาภูอยู่หรือ”

“เอ่อ...ค่ะ กานต์มีของขวัญจะให้พี่ภู” กานต์รวีแก้ตัวแทนให้เพราะรู้ว่าลิวตราคงไม่กล้าออกหน้า

“ภูยังมาไม่ถึงเลยจ้ะ เห็นบอกว่าจะไปรับแฟน ไม่รู้ว่าจะร้อกันสำเร็จหรือเปล่า แ่ววๆ ว่าอาจจะเซอร์ไพรส์ขอแต่งงานกันวันนี้ด้วยนะ”

ลิวตราหน้าซีดเผือด มือเย็นเฉียบ

ฉันทกรเอื้อมมือมาบีบมือเพื่อนเพื่อให้กำลังใจ หันไปทำปากขมุบขมิบ “แกต้องสู้ อย่าป้อด”

รุ่นพี่หันมองทั้งสามด้วยความสงสัย “มีอะไรกันหรือเปล่าจ้ะ ทำไม่ตาลหน้าซีด ไม่สบายหรือ”

“เปล่าค่ะ ตาลไม่เป็นไร”

“พี่ว่าทั้งสามคนไปหาอะไรกินรองท้องกันดีกว่าจ้ะ งานนี้พี่สั่งอาหารไว้เพียบเลย ไว้ภูมาแล้วพี่จะให้คนไปเรียกนะ”

๓

“ไอ้ภู”

เสียงเรียกทำให้ภูรินทร์ซึ่งกำลังจะกลับเข้าไปในร้านซะงัก เมื่อหันมา และพบว่าคนที่เรียกคือเพื่อนที่เรียนปริญญาโทด้วยกันก็หันมายิ้ม

“แกเพิ่งมาถึงเหมือนกันหรือ” เขาตบเบาเพื่อนยื้อไหล่เข้ามา

โก้มี่ชื่อจริงว่ากรกฎ ขณะที่ภูรินทร์ต้องกลับเมืองไทย แต่เพื่อนกลับตั้งใจจะเรียนปริญญาเอกต่อ

“ใช่...พอดีเพิ่งไปคุยเรื่องธีสกับอาจารย์มา บางส่วนต้องแก้”

โพรเฟสเซอร์ที่กรกฎส่งงานนั้นขึ้นชื่อว่าเฮี้ยบมาก งานที่มีจุดบกพร่องเพียงนิดเดียวก็มักจะไม่ให้ผ่าน

“ใจเย็นๆ อาจารย์ก็แบบนี้ละ ชอบให้เนี้ยบทุกจุด แต่ฉันเชื่อว่าแกทำได้”

“รู้น่า แค่หงุดหงิดที่อาจารย์จุกจิกเหลือเกิน ส่วนแกตอนนั้นสบายแล้วสิ ธีสผ่านหมดแล้วนี่ ได้ข่าวว่าอาจารย์ชมด้วยไม่ใช่หรือ”

“ธรรมดา ฉันเลือกทำหัวข้อที่ถนัดก็เลยผ่าน แต่ก็โชคดีเพราะว่าถ้า

ต้องดีเลิศกว่านี้ฉันคงรอให้จบก่อนไม่ไหว”

“อาการพ่อนายเป็นยังไงบ้าง”

“หมอบอกว่าต้องทำบายพาส แต่พอกี๊อื้อไว้บอกว่าจะรอฉันกลับไป
ช่วงนี้ตัวเครื่องบินก็แน่นมาก ฉันได้ตัวเร็วที่สุดพุงนี้”

“ฉันเป็นกำลังใจให้นะ มั่นใจว่านายต้องทำได้ เก่งอยู่แล้ว”

ภูรินทร์จำต้องกลับไปรับผิดชอบบริษัท แม้ว่าที่ผ่านมาเขาจะเคย
ฝึกงานในบริษัทของตนพักหนึ่งก่อนจะตัดสินใจมาเรียนต่อปริญญาโทเมื่อ
สองปีที่แล้ว แต่พอรู้ว่าจะต้องกลับไปรับผิดชอบเต็มตัวก็อดเครียดไม่ได้
เขามักจะปรับทุกซีให้กรกฎฟังเป็นประจำ

“ขอบใจนะ ถ้ามีอะไรฉันคงต้องขอปรึกษานาย”

“ได้เลย ไลน์มาได้ทุกเมื่อ”

ภูรินทร์สอตสายสายตามองหามธุริน เขาส่งข้อความไปหาหล่อน แต่
อีกฝ่ายไม่ยอมตอบ แต่ภูรินทร์ก็ยังมีมั่นใจว่าแฟนสาวจะต้องมางานเลี้ยงส่ง
อย่างแน่นอน ในกระเป๋าเสื้อมีแหวนแต่งงาน เขาตั้งใจจะเซอร์ไพรส์แฟนสาว
ด้วยการขอแต่งงานเพื่อให้หล่อนมั่นใจ

“มองหาใครหรือ”

“มิวนะ ไม่รู้จะมาถึงกี่โมง”

“มาแล้ว อยู่ตรงที่จอดรถนะ”

สีหน้าของกรกฎบึ้งตึง แต่ภูรินทร์คงไม่ทันสังเกตเพราะกำลังตื่นตื่น
กับแผนเซอร์ไพรส์ เขาแวะไปซื้อแหวนเพชรเพื่อขอแต่งงาน แถมยังมี
ช่อดอกไม้อีก

“ฉันฉันไปรับมิวก่อนนะ เดี่ยวจะงอนเสียก่อน”

เขาผลุนผลันจะเดินไป แต่เพื่อนยื้อไว้

“เดี๋ยวก่อนไอ้ภู”

ภูรินทร์มองเพื่อนอย่างไม่เข้าใจ “มีอะไรหรือ”

กรกฎมองช่อดอกไม้ในมือเพื่อน สีหน้าลำบากใจยิ่งกว่าเดิม “นายคง

ไม่ได้กำลังจะขอแฟนแต่งงานหรือใช้ไหม”

ภูรินทร์พยักหน้า ยิ้มแย้มแทนคำตอบ...หลังจากทะเลาะกับมธุริน เขาก็คิดหาทางแก้ปัญหาหมด หล่อนคงกลัวว่าเขาจะไปเมืองไทยแล้ว จะเปลี่ยนใจ ดังนั้นทางออกเดียวก็คือขอแต่งงาน หากมธุรินสวมแหวนหมั้น ทุกคนที่อยู่ที่นี่ก็จะไม่มีใครพูดอะไรได้อีก เขาจะได้ทำงานอย่างสบายใจ เมื่อหญิงสาวเรียนจบ ทั้งคู่จะได้แต่งงานกัน

กรกฏถอนหายใจเฮือกใหญ่ “ฉันอยากให้นายคิดดูให้ดีๆ มิใช่ใช้ผู้หญิงอย่างที่นายคิด”

ภูรินทร์สบตาเพื่อน สีหน้าเครียด “นี่นายหมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าอะไร ก็อาจเปลี่ยนแปลงได้นะสิ นายต้องกลับไปรับช่วงต่อบริษัทที่เมืองไทย ทำไมไม่รอดดูๆ กันไปก่อน”

“นายพูดอะไรแปลกๆ นะโก้ ฉันกับมิวเป็นแฟนกันมาตั้งกี่ปีแล้ว ถ้าจะแต่งงานที่ไม่เห็นจะเร็วไปสักนิด” น้ำเสียงภูรินทร์แข็งกระด้างขึ้นมาทันที

กรกฏจี้รบแก้ “ฉันหวังดีกับนายนะ เราสองคนเป็นเพื่อนกัน ฉันไม่เคยคิดร้ายกับนาย สาบานได้”

“แต่นายกำลังพูดถึงแฟนฉันในทางที่ไม่ดี บอกมาซิว่านายรู้อะไรมา กันแน่”

“ฉันเห็น”

“เห็นอะไร” ภูรินทร์คาดคั้น

กรกฏหน้าซีด เอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดไม่ต่างกัน “ฉันเห็น มิวอยู่กับปจฺจิวี”

ชายหนุ่มร่างสูงยกแก้วขึ้นดื่มแก้วแล้วแก้วเล่า ภายในเวลาเพียงครึ่ง ชั่วโมงใบหน้าคมสันก็แดงก่ำ มธุรินยืนถือดอกหน้าองุ่น หล่อนมาถึงงาน แต่กลับพบว่าภูรินทร์กำลังชนแก้วกับเพื่อน ทั้งที่ที่ผ่านมาเขาไม่เคยดื่มหนักขนาดนี้

“พอก่อนใหม่คะกุ คุณมาแล้วนะ”

แขกในงานต่างผลัดกันมาทักทายภุรินทร์เพื่อแสดงความยินดีที่เรียนจบและวิทยานิพนธ์ผ่านเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มตอบแทนน้ำใจทุกคนด้วยการยิ้ม

“ผมสบายมาก”

คนที่บอกว่าสบายยืนโง่งนงน กระดกแก้วที่เดียวก็ดื่มจนหมดอีกรอบ เขาหันไปชนแก้วกับทุกคน

“ทำไมต้องดื่มหนักแบบนี้ ประเดี๋ยวก็กลับห้องไม่ไหวหรอก”

ภุรินทร์ลอบมองแฟนสาวด้วยความเจ็บปวด เขาคิดถึงภาพที่เห็นเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนตรงที่จอดรถ แม้จะสั่งตัวเองว่าไม่ควรคิดอะไร แต่พอเห็นว่าใครกำลังโอบเอวอมอุริน ความอดทนก็ขาดผิง และตอนนี้ต้นเหตุของปัญหาที่ยืนยิ้มทักทายนักเรียนคนอื่นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ขณะที่ตัวเขาเองกลับยิ่งหงุดหงิด

ปลูว์มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้อง เขาเป็นหลานสายตรงของปู่ปียะซึ่งเป็นน้องชายแท้ๆ ของปู่ภาคภูมิ ครอบครัวของปลูว์ทำการค้าอยู่ที่เมืองจีนตั้งแต่วรุ่นปู่...ตอนที่อีกฝ่ายมาแนะนำตัว ภุรินทร์ประหลาดใจ เขาไม่รู้ว่ในอดีตเกิดอะไรขึ้น รู้เพียงปู่ไม่เคยให้ปู่ปียะมาเยี่ยมที่บ้านเลยสักครั้ง ครอบครัวฝั่งนั้นทำการค้าขายที่จีน เดินทางไปๆ มาๆ โอกาสที่จะได้เจอกันน้อยมาก พักหลังปู่ปียะล้มป่วยจึงมอบให้ลูกชายทำงานแทน แต่ปู่ของเขาก็ยังมึนตึ๊งใส่

“ทำไมคุณต้องมากับปีเตอร์ด้วย”

“อะไรกัน นี่คุณหึงมิวหรือคะ”

“ผมไม่ได้หึง แต่ไม่อยากจะให้คนอื่นมองไม่ดี”

“มีแต่คุณเท่านั้นแหละคะที่มองมิวโง่งนงน แน่สิคะ คุณก็จะกลับเมืองไทยและกั้หึงมิวเอาไว้ที่นี่” หญิงสาวตัดพ้อ ปาดน้ำตา ขอบตาแดงก่ำ

แค่เห็นน้ำตาของแฟนสาว ภุรินทร์ก็ใจอ่อนยวบ เขายอมรับว่าทั้งรักและหลงมูริน ชายหนุ่มตกลุมรักหญิงสาวชาวไทยตั้งแต่แรกเห็นในวัน

งานพบปะนักเรียนไทย หลังจากนั้นก็ตามจับหล่อนจนตกลงเป็นแฟนกัน
ที่สุด แม้หลายคนจะบอกว่ามธุรินไม่ได้เรียบร้อยอย่างผ้าพับไว้ แต่ภูรินทร์
ก็เลือกที่จะมองข้ามข้อเสีย หล่อนคือผู้หญิงที่เขาจะแต่งงานด้วย

“ผมไม่เคยทิ้งคุณ”

“แต่คุณกำลังจะกลับเมืองไทย และเปลอๆ คุณอาจจะไม่กลับมาที่นี่
อีก ครอบครัวคุณอาจจะจับคุณแต่งงานกับผู้หญิงที่หมายตาไว้ก็เป็นได้”

“ผมไม่มีวันยอมถูกคลุมถุงชนเด็ดขาด”

“สัญญาแล้วนะคะ”

ร่างบางเบียดกระเซาะ กลิ่นหอมของน้ำหอมโชนออกมาจากรีเอณกาย
นุ่มนวล ภูรินทร์ควรจะโกรธ เพราะเมื่อสองวันก่อนมธุรินเพิ่งขู่ว่าจะเลิกถ้า
หากเขากลับเมืองไทย แต่ตอนนี้ทำที่หล่อนกลับเปลี่ยนไปราวกับคนละคน

“คุณเองก็ต้องสัญญาว่าจะไม่ทำเลิกกับผมแบบวันนั้นอีก ผมเสียใจ
มากจริงๆ”

“มิวขอโทษค่ะ วันนั้นมิวโมโหจนขาดสติ มิวรักคุณนะคะ”

มธุรินยื่นหน้าไปหอมแก้มชายหนุ่มอย่างเอาใจ ทำทางของหล่อนที่
เกาะติดภูรินทร์แจราวกับจะประกาศความเป็นเจ้าของนั้น ทำเอานักศึกษา
คนอื่นๆ ไม่กล้าเข้าใกล้ รวมถึงสามสาวที่ยืนอยู่อีกมุมหนึ่งด้วย

“ผมก็รักคุณ”

“เห็นแก่มิว อย่าดีมีอีกเลย มิวขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ เตียว
จะรีบกลับมา”

ปลิวริมองหญิงสาวที่ปลีกตัวออกไป เขารอจังหวะอยู่พักใหญ่แล้วจึง
ก้าวเข้ามาทัก ใบหน้าที่ขึงตึงของอีกฝ่ายทำให้เดาเรื่องทั้งหมดได้

“แพ็กของเรียบร้อยหรือยังครับพี่”

เขาอายุน้อยกว่าภูรินทร์แค่สองเดือน ตามศักดิ์แล้วถือเป็นลูกพี่
ลูกน้อง แต่ความจริงอันเจ็บปวดก็คือสองครอบครัวไม่มีอะไรเหมือนกัน

แม่แต่น้อย ปู่ภาคภูมิร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี แต่ปู่ปียะต้องเดินทางไปทำการค้าที่เมืองจีน ปู่เล่าว่าปู่ภาคภูมิปฏิเสธความช่วยเหลือทุกอย่างและปล่อยให้ น้องชายเชษฐิ์ชะตากรรมด้วยตนเอง ตอนนั้นปู่มีเงินทุนเพียงแค่เล็กน้อย อาศัยความรู้ภาษาจีนแฉ่งๆ ปลายๆ

เมื่อไปถึงช่วงแรกต้องทำงานหนัก ใช้แรงกายเชื่อว่า แต่ต่อมาโชคดี แต่งงานกับผู้หญิงจีนและเริ่มต้นเปิดบริษัทที่นั่น ย่าอายุไม่ยืนนัก ต่อมาปู่ จึงแต่งงานใหม่กับลูกสาวพ่อค้าซึ่งเป็นลูกครึ่งไทย-จีนและทำการค้าด้วยการ นำสินค้าส่งมาขายที่เมืองไทย เศรษฐกิจที่ฝืดเคืองกิจการค้าก็ลำบากตามไปด้วย แต่ปู่ก็ไม่ยอมแพ้ เมื่อพ่อประภัทรเกิด กิจการปู่เริ่มมีกำไร เพราะปู่ นำสินค้าชนิดใหม่มาขาย แต่กำไรอยู่ได้ไม่นานปู่ก็โดนหุ้นส่วนโกง กิจการ ล้มเหลว ปู่ติดเหล้าและเริ่มล้มป่วย ตอนนั้นพ่อประภัทรเพิ่งเรียนจบและ อยู่ในช่วงไฟแรง พ่อพูดจูงใจเก่งมากแถมยังหล่อเหลามนุษย์สัมพันธ์ดี จึงได้ แต่งงานกับลูกสาวพ่อค้าที่ฮ่องกงซึ่งมาติดต่อกับชายที่จีน

ตาลงทุนเปิดบริษัทใหม่ให้โดยมีแม่เป็นผู้ดูแลด้านการเงิน นำสินค้า จากจีนไปขายที่ฮ่องกงและเมืองไทยบ้างในบางครั้ง กิจการรุ่งเรือง แต่ เนื่องจากพ่อเป็นคนใช้เงินมือเติบทำให้เป็นหนี้ อีกทั้งยังชอบเล่นพนันยาม เครียด สุดท้ายพ่อกับแม่จึงเลิกกันและมีเขาเป็นลูกแค่คนเดียว

ปลู่วิดูถูกลี้นดูแบบทิ้งๆ ขว้างๆ บางครั้งต้องไปอยู่กับป้าซึ่งเป็นพี่สาว ของแม่ บางครั้งก็มาอยู่กับปู่ แต่เขาไม่ยอมแพ้ เนื่องจากเรียนเก่งจึงสอบ ชิงทุนของโรงเรียนมาเรียนต่อที่อเมริกา สำหรับเขาแล้ว การมีการศึกษาดี โดยเฉพะจบจากต่างประเทศคือประตูสู่ความสำเร็จ

เขาได้พบกับภูรินทร์โดยบังเอิญ นามสกุลทำให้รู้ว่าคือลูกพี่ลูกน้อง แต่ที่เจ็บใจก็คือภูรินทร์ร่ำรวย อาศัยอยู่หอพักราคาแพงใกล้มหาวิทยาลัย ขณะที่เขาต้องเขม็ดเข้มน้ำห้อยอยู่ในเขตชุมชนแออัด เศรษฐีดีที่ปลู่วีเป็นคนมีเสน่ห์ จึงใช้หน้าตาหล่อเหลาของตัวเองในการหาเงิน เขาอนอบกับผู้หญิง แทบทุกเชื้อชาติ ส่วนใหญ่ก็เพื่อเงินและหนทางก้าวหน้า

ปฐวีเจอกับมธุรินที่ผับแห่งหนึ่ง หล่อนสวย เป็นสาวสังคม แต่งตัว
เก่ง ฐานะร่ำรวย แต่ที่ดึงดูดมากที่สุดก็เพราะว่าหล่อนคือแฟนของญาติผู้พี่
ที่เขาอยากเอาชนะมาตลอด

“เรียบบร้อย ฉันเอาของไปเฉพาะที่จำเป็น”

เนื่องจากต้องการกลับเมืองไทยเร็วที่สุด ส่วนข้าวของอื่นๆ นั้นกรกฎ
จะส่งตามไปให้ทางเรือ

“คุณพ่อพี่เป็นยังไงบ้างครับ”

“หมอบอกว่าต้องทำบายпас แต่คุณพ่อขอชะลอเอาไว้ รอฉันกลับ
ไปก่อน”

“พี่ผูกงเหี่ยวแยะ เอาใจช่วยพี่นะครับ ได้ยินว่าพี่พีเรียลเอสเตต
กำลังจะเปิดมิลเลนเนียมสตาร์รีสอร์ทสาขาที่สองไม่ใช่หรือครับ”

ภูรินทร์เหลือบมองน้องชาย อตสงสัยไม่ได้ว่าใครเป็นคนบอก ข่าว
การร่วมทุนยังเป็นความลับ แม้แต่คนในบริษัทเองก็ยังไม่รู้ เมื่อตอนต้นปี
เขาบินกลับไทยเพื่อเซ็นสัญญา บิดาเพิ่งจะเอารายละเอียดให้ดู

“นายรู้มาจากใคร”

“ผมก็ได้ยินเขาเล่าๆ มาล่ะครับ ผมมีเพื่อนเยอะ พี่ภูก็รู้”

ตาที่ปรายมองไปทางที่มธุรินเพิ่งเดินไปเมื่อครู่ ทำให้ภูรินทร์กั๊กกราม
แน่น เขายอมรับว่าภาพบาดตาตอนที่น้องชายโอบเอวมธุรินทำให้หงุดหงิด
แต่พอถามแฟนสาว หล่อนก็บายเบียง

“เพื่อนคนไหนหรือ เรื่องนี้น้อยคนที่รู้”

“คนที่สนิทกับพี่ภูที่สุดไงล่ะครับ”

ภูรินทร์ชะงัก กำมือแน่น เขาตีหมั่นและเริ่มเมา “นายรู้จักกับมิวได้
ยังไง”

“เคยเจอกันที่มหาวิทยาลัยหลายครั้ง พี่ภูคงไม่ได้หึงผมกับมิวใช่ไหม
ครับ” ปฐวีแสรังถาม เขาเดาจากสีหน้าได้ว่าภูรินทร์หึง

“นายควรจะระวังหน่อย มิวเป็นแฟนฉัน เรากำลังจะแต่งงานกัน”

ภูรินทร์ข่ม แต่ปฐวีกลับขี้มว่า

“อ้าว หรือครับ ฉันผมก็แสดงความยินดีล่วงหน้า แจกการ์ดเมื่อไหร่ บอกผมด้วยนะครับ ผมจะได้ตัดสูทรอ งานพี่ภูทั้งที”

ภูรินทร์กั๊กกรามแน่น เขาไม่ชอบรอยยิ้มแบบนี้เลยจริงๆ

มธุรินเดินกลับมาพอดี

“ปีเตอร์คุยอะไรกับภูคะ”

มธุรินโอบเอวภูรินทร์ เขากอดหล่อนไว้ด้วยมืออีกข้าง

“แค่เรื่องผู้ชายๆ นะครับ คุณมิวอย่ารู้เลย”

“พูดอย่างนี้ก็ถือว่ามิวเป็นคนนอกสิทธิ์คะ”

“คุณมิวไม่เคยเป็นคนนอกสำหรับผม”

ทั้งสองหัวเราะ ภูรินทร์มองอากัปกิริยานั้นอย่างกระอักกระอ่วน

“คุณกับป๊องสนิทกันหรือ”

“ก็ต้องสนิทสิคะ ก็เขาเป็นน้องชายคุณไม่ใช่หรือ”

มธุรินพูดกลั้วหัวเราะ แต่ภูรินทร์ขำไม่ออก

“ผมเป็นน้องพี่ภู เราสองคนมีอะไรคล้ายกันหลายอย่าง ทั้งที่เรา มาเรียนที่อเมริกาเหมือนกัน อยู่ยูเดียวกัน และก็ยังเรียนสาขาเดียวกันอีก ต่างหาก”

“แต่คุณหล่อสู้ภูไม่ได้นะคะ” มธุรินหัวเราะ ส่งยิ้มหวานให้ปฐวี

ภูรินทร์มองคนทั้งคู่ก็ยิ่งอึดอัด เหมือนกำลังถูกปั่นหัว

“ผมปวดหัว ขอไปล้างหน้าล้างตาล้างหน้าหน่อยนะ”

“คุณเป็นอะไรมากหรือปล่าคะภู ให้มิวไปเป็นเพื่อนใหม่” มธุรินอาสา

แต่ตาของหล่อนยังสับกับปฐวีตลอดเวลา

“ไม่เป็นไร คุณอยู่นี่เถอะ คุณพูดถูก ผมควรจะเลิกดื่มได้แล้ว” หนุ่ม ร่างสูงโบกมือแล้วเดินไป

ปฐวีโบกมือ หัวเราะ “ตามสบายนะครับพี่ภู ผมจะช่วยดูแลคุณมิว ให้เอง”

ภูรินทร์วักน้ำแรงๆ เพื่อล้างหน้า หวังว่าความสดชื่นของสายน้ำจะ
ทำให้อาการมีน้ิรชะดีขึ้นบ้าง ตาจ้องมองภาพในกระจก เขาโทรมอย่างเห็น
ได้ชัด ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้ปวดหัวจนแทบจะแตก เขาไม่ชอบตัวเองตอน
นี้เลย เพราะมันหุดหงิดจนขาดเหตุผล บิดาสอนเสมอว่าคนเป็นนักธุรกิจ
ต้องรู้เขารู้เรา แต่เพราะอะไรเขาถึงไม่สบายใจเวลาอยู่ใกล้ปลั้ววี

ประตูห้องน้ำเปิดออกมา

“เป็นไงมั่งไอ้ภู” กรกฏทัก

“ฉันไม่เป็นไร”

“ฉันขอโทษ ไม่น่าเอาเรื่องไม่สบายใจมาเล่าให้นายฟังเลย”

ภูรินทร์ตบ่าเพื่อน เขารู้ดีว่ากรกฏหวังดี นับตั้งแต่มาเรียนที่อเมริกา
คนคนนี่คือเพื่อนแท้

“ช่างเถอะ เราออกไปดื่มกันต่อดีกว่า”

“นายเมามากแล้วนะ พรุ่งนี้ต้องเดินทาง พอแค่นี้เถอะ”

ชายหนุ่มพูดกลัวหัวเราะ “สบายมาก พรุ่งนี้ฉันก็แค่หลับยาวบน
เครื่อง ขอบใจนายสำหรับทุกอย่างนะ ฉันฝากด้วยเรื่องส่งของ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก อีกสองวันฉันจะส่งทุกอย่างตามไป แต่คงใช้
เวลาหน่อยนะ”

กรกฏโอบไหล่ภูรินทร์ออกมา แต่พอมาถึงหน้าห้องน้ำก็พบว่ามีหญิง
สาวสามคนยืนรออยู่ กรกฏจำผู้หญิงทั้งสามคนได้

“มีอะไรกันหรือเปล่าครับ”

“เอ่อ เปล่าค่ะพี่โก้ คือว่าเพื่อนหนูมีเรื่องอยากคุยกับพี่ภูค่ะ เกี่ยวกับ
ชิลิส”

“อ้าว จะคุยกับภูหรือ แล้วเพื่อนหนูอยู่ที่ไหนล่ะ”

“ตาลกำลังจะออกจากห้องน้ำค่ะ”

ชื่อเล่นของหญิงสาวทำให้กรกฏมึนซึม นึกถึงภาพสาวน้อยน้อยตา
กลมโต กรกฏรู้จักอีกฝ่าย

“นายเข้าไปก่อนเถอะ เดี่ยวฉันรอน้องเขาอยู่ตรงนี้ คงมีเรื่องด่วนจริงๆ นั่นละ เดี่ยวฉันค่อยตามไปในงาน”

กรกฎพยักหน้า กานต์รวิกับฉันทกรเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในงาน คงเหลือเพียงภุรินทร์ที่ยืนรออยู่หน้าห้องน้ำ อากาศมีนศิระทำให้เขาต้องเกาะผนังเพื่อพยุงตัว ตาพราเมื่อมองไปและเห็นประตูเปิดออก ภาพตรงหน้าซ้อนกันเป็นสองภาพก่อนพราฆ่าราวกับกระจกฝ้า ชายหนุ่มสิ้นศิระ คลับคล้าย คลับคล้าย เคยเห็นหญิงสาวมาก่อน

“พี่ภูคะ คือว่าหนูมีเรื่องจะพูดกับพี่ภู...”

คนตรงหน้ายื่นซองสีน้ำตาลส่งให้ ขณะภุรินทร์กำลังต่อสู้กับอาการเวียนศีรษะตาลาย

“นะ...นี่อะไร”

“หลักฐานที่บอกว่ามีคนโกหกพี่ภูมาตลอด”

ภุรินทร์ขมวดคิ้ว อาการคลื่นเหียนกำเริบขึ้น อาหารกับแอลกอฮอล์ที่อยู่เ็นกระเพาะทะลักออกมาขณะที่เขายังไว้ไม่อยู่ และอาเจียนใส่ผู้หญิงตรงหน้าจนหมด...

“ตายแล้วไอ้ตาล! ทำไมแกช่วยอย่างนี้ จะไปสารภาพความจริงทั้งที่ดันถูกพี่ภูอ้วกใส่เนี่ยนะ!”

สภาพของลิตราเลอะเทอะอย่างที่สุด หลอนตั้งใจเอารูปที่แอบถ่ายให้ภุรินทร์ดู แต่ยังไม่ทันทำอะไรก็เกิดเรื่องเสียก่อน เจ้าตัวเข้าไปในห้องน้ำเพื่อทำความสะอาด พอกลับออกมาภุรินทร์ก็ถูกหิวปีกกลับหอพักไปแล้ว

“ฉันกลับหอก่อนนะ ตัวเหม็นมาก อยากรอบน้ำ”

“สรุปว่าแกเอารูปให้พี่ภูดูหรือยัง”

“พี่ภูยังไม่ทันดู เขาก็อ้วกเสียก่อน สงสัยคงดื่มเข้าไปมาก รูปในซองเลอะไปหมด ฉันเลยโยนทิ้งถังขยะไปแล้ว”

“โธ่...ทำไมถึงได้ช่วยซ้ำช่วยซ้อนอย่างนี้ แล้วอย่างนี้จะทำยังไง”

“ทำยังไงได้ล่ะ ก็คงต้องปล่อยให้เลยตามเลย”

“สรุปว่าจะไม่ทำอะไรต่อหรือ”

“ก็รู้ป่ะมันและหมดแล้ว ถ้าจะให้ดู ฉันก็ต้องกลับไปพริ้นตีใหม่ที่หออีกอย่างพี่ไ้ก็พาพี่ภูกลับหอไปแล้ว ถึงฉันจะไปเคาะห้องบอกความจริง เขาก็คงฟังไม่รู้เรื่องอยู่ดี”

ลวิตราถอนหายใจเฮือกใหญ่ ทุกอย่างผิดแผนไปหมด แม้ก็คือไม่มีโอกาสบอกความจริง แม้กระทั่งรูปที่เตรียมมาภูรินทร์ก็ยังไม่ได้ดู

“แกลจะหยุดเฉยๆ แบบนี้ไม่ได้”

“บางทีฉันก็คิดนะว่าฟ้าเบื้องบนอาจกำหนดมาให้ฉันตายอย่างสงบก็ได้ ฉันถึงได้เหลวไม่เป็นท่าแบบนี้”

“เฮ้ย อย่าใจตกตอนนั้นสิแก ไหนบอกว่าเมื่อคืนนี้นางฟ้าพูนหัวมาเข้าฝันยังงี้ล่ะ”

“ฉันยอมแพ้แล้ว พวกแกปล่อยให้ฉันไปตามทางเถอะ”

หญิงสาวร่างบางหันหลังเดินออกจากงาน กานต์รวีและฉันทกรตามไปยื้อไหล่ไว้ แต่ลวิตราสะบัดออก เมื่อหันหน้ากลับมาใบหน้าก็แดงไปด้วยน้ำตาเพราะความอึดอั้น

“ตาล...”

“ฉันมันไม่ได้เรื่องสักอย่าง ปล่อยให้ฉันอยู่ตามลำพังสักพักเถอะ อย่าเพิ่งพูดอะไรตอนนี้เลย...ขออ้อ” ลวิตราหลังน้ำตาออกมาด้วยความอึดอั้น

กานต์รวีชะงัก มือตกลงข้างตัว ฉันทกรถอนหายใจเมื่อเห็นสภาพเพื่อน

“ก็ได้...ฉันจะไม่ยุ่ง เอาเป็นว่าพวกฉันจะพาแกกลับ อากาศหนาวขนาดนี้ ขึ้นเดินกลับห้องเองคงหนาวตาย”

ลวิตรามองหน้าต่างหอพักฝั่งตรงข้ามที่ปิดอยู่ นับตั้งแต่ภูรินทร์กลับไปก็ยังไม่มีการย้ายมาอยู่แทน หล่อนเหงาเพราะไม่มีใครให้แอบดู ฉันทกร

กำลังเตรียมตัวจะบินกลับไปเมืองไทยในวันพรุ่งนี้ ส่วนกานต์วีก็จะต้องเดินทางกลับในอีกสามวัน ลวิตราจะต้องอยู่เตรียมข้าวของอีกหนึ่งสัปดาห์ก่อนจะย้ายกลับ

หล่อนแจ้กับเจ้าของหอเพื่อหารูเมตใหม่ให้ยูอิน สองสาวล่ำลាក់ันด้วยความเศร้า ลวิตราสัญญาว่าจะโทร. มาคุยด้วยบ่อยๆ... ว่างบางมองเงาในกระจก โบหน้ารูปไข่เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ ยังไม่รวมรอยถลอกตามตัวและแผลอื่นๆ อีก ทุกอย่างเป็นไปตามคำทำนายของฉันทกรที่บอกว่าหล่อนกำลังดวงตกและจะถึงฆาตในอีกไม่ช้า!

“คิดดูให้ดีๆ นะตาล นี่ขนาดเพิ่งผ่านมาอาทิตย์เดียว แยกยังเย็นเสียขนาดนี้ ถ้าครบสามเดือนเมื่อไหร่แกมิต้อง...”

สิ่งที่เพื่อนรักก็คือลวิตราจะมีอันเป็นไป ตอนแรกหญิงสาวก็คิดว่าแค่เรื่องบังเอิญ เพราะหลังจากวันที่ภูรินทร์อาเจียนใส่ เช้าวันรุ่งขึ้น ลวิตรา ก็ลื่นล้มในห้องน้ำ ศีรษะไปกระแทกกับผนังจนหัวแตก หล่อนไปทำแผลที่ห้องฉุกเฉิน วันต่อมาหล่อนเดินแล้วก็ถูกนักศึกษาอีกคนหนึ่งชนจนล้มเข้าถลอก และวันถัดมาหล่อนทำครัวแล้วก็ถูกมีดบาดจนเลือดไหลไม่หยุดต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาลอีกรอบ ตอนนั้นทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยบาดแผลจากอุบัติเหตุและเหตุคาดไม่ถึง

“ไม่ต้องห่วงนะ ยังไม่ถึงสามเดือน ฉันคงยังไม่ตายง่ายๆ หรือก”

“แกต้องเดินหน้าเรื่องพี่ภูนะ จะปล่อยไว้เฉยๆ ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นจะต้องตาย”

“แต่เขากลับเมืองไทยไปแล้ว จะทำอะไรได้”

ลวิตราติดตามข่าวชายหนุ่มทางอินสตาแกรมที่แอบส่องชายหนุ่มเป็นประจำ แต่เขางานยุ่งจึงไม่ได้อัปโหลดรูปภาพอะไรเลย หล่อนสอบถามจากเพื่อนที่อยู่กรุงเทพฯ ก็ได้ความว่าภูรินทร์กลับถึงเมืองไทยเรียบร้อยแล้วและเริ่มต้นทำงานในบริษัท ข่าวการเข้ารับการทำบายพาสของคุณภูติศติพิมพ์ในหนังสือหลายฉบับ รวมถึงรูปลูกชายสุดหล่อที่ถ่ายเคียงข้างบิดาด้วย

ภูรินทร์คงกำลังปรับตัวกับงานใหม่ ลวิตรายังรู้ข่าววงในมาอีกว่าบริษัทพีพีเรียลเอสเตตเตรียมตัวจะสร้างรีสอร์ทตำนานแห่งใหม่ที่ใหญ่มาก

หญิงสาวเดินไปตามถนนสายเดิมที่เคยเดินตามชายหนุ่มทุกวัน แต่วันนี้มันช่างดูเจียมเหงา

“น้องตาล”

จู่ๆ มือของใครบางคนก็ตบลงบนบ่า เมื่อลวิตราหันไปก็พบว่าคือกรกฎนั่นเอง

“พี่โก้”

“ใช่ พี่เรียกตั้งแต่ออกจากหอแล้ว แต่ตาลไม่ได้ยิน”

ลวิตราหันมอง และพบว่าถนนสายนี้ตรงมาจากหอพักของหล่อนนั่นเอง กรกฎเองก็พักอยู่หอเดียวกับภูรินทร์แถมยังเป็นเพื่อนสนิทกันอีก

“ขอโทษนะคะ ตาลมัวแต่ใจลอยไปหน่อย สงสัยคงเบลอ”

“ไม่เป็นไรครับ พี่ได้ยินว่าตาลเรียนจบแล้วไม่ใช่หรือ จะกลับเมืองไทยเมื่อไหร่ล่ะ”

นักศึกษานี้ล้วนแต่รู้ความเป็นไปของแต่ละคนเป็นอย่างดี นั่นก็เพราะมีการรวมกลุ่มเพื่อพบปะสังสรรค์กันเป็นประจำ ส่วนใหญ่ยังรู้ด้วยว่า ภัณฑกร กานต์รวี และลวิตรา เป็นสามเพื่อนซี้ที่เดินด้วยกันเป็นประจำ

“อาทิตย์หน้าคะ ตาลแพ็กของอยู่”

“แล้วนี่ไปโดนอะไรมานะ แผลเต็มตัวเลย” รอยซ้กักรบรอยอื่นๆ ทำให้กรกฎต้องเอ่ยถาม

“ตาลซุ่มซ้อมเองคะ เดินสะดุดนู่นตะนี่เป็นประจำ”

“เป็นเพราะใจลอยคิดถึงคนที่เดินตามเป็นประจำหรือเปล่า”

ตาลู่หวานเบิกกว้าง ลวิตรามองกรกฎอย่างตกใจว่าทำไมเขาถึงรู้... หรือว่า...

“พี่โก้”

“พี่รู้นะว่าตาลแอบเดินตามเจ้าภูมัน เกือบทุกวันเลยด้วย”

ใบหน้านวลแดงกำจั้นถึงลำคอ ก่อนที่หญิงสาวจะเสมองไปทางอื่น
ด้วยความเขิน

“อู๋...พี่ไ้...ห้ามบอกใครนะคะ เรื่องนี้เป็นความลับ ตาลอายุเขา”

“ไม่บอกหรอก แต่พี่มีเรื่องสำคัญจะคุยกับตาล”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

“ก็เรื่องเกี่ยวกับภูโง เราไปหาร้านกาแฟนั่งคุยกันดีกว่า พี่คิดว่าต้อง
คุยกันยาว”